

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδωξ Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμῳ,
ἀπονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὀνέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμυου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Γαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Οὐέλκη Κόλλιερς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦρη, (συνέχ.)
— *Catulle Mendès*: Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ, Ἰσπανικὸν διήγημα.

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρωτιέ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
περοῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ.
Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ἢ
ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Ἦδη οἱ δύο στοῖχοι ἦσαν παρατεταγ-
μένοι καὶ οἱ πόδες ἐκινουῦντο ἔτοιμοι εἰς
χορόν. Ἀπέναντι τῆς Ἀντωνίας, ἥτις τυ-
χαίως εὐρέθη ἰσταμένη ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ
στοίχου, ἦτο μία θέσις κενή.

Ὁ Ῥοβέρτος ὄρθιος πλησίον τῆς θείας
Ἰσαβέλλας ἔβλεπεν ἀδιαφόρως περὶ ἑαυ-
τόν, θέλων νὰ ἴδῃ τίς κύριος θὰ σταθῇ
ἀπέναντι τῆς ἀδελφῆς του. Αἴφνης βλέ-
πει ἐρχόμενον τὸν Γεώργιον Καρθαγάν
μετὰ τίνος νεάνιδος, ἐλκόμενον σχεδὸν ὑπὸ
τοῦ Φλέρη ὡς ἐν ἀγγαρεία.

Ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν κενὴν θέσιν, ὁ Φλέ-
ρης ἐστράφη πρὸς τὴν ἐξέδραν τῶν ἐν τέ-
λει καὶ ἐφάνη ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματος
τὸν δήμαρχον, ὅστις ὄρθιος ἰστάμενος ἐπὶ
τῆς ἐξέδρας ἔνευσεν ἡγεμονικῶς ὡς ἐάν
ἔλεγεν: Αὐτοῦ μάλιστα θέλω νὰ σταθῇ.
Τότε ὁ Φλέρης ἀπεσύρθη καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ
κενῇ θέσει ὁ Γεώργιος, οὗ τὰ γόνατα ἔτρε-
μον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσκοτίσθησαν εὐθὺς
ὡς εἶδε τὴν κόρην Κλαϊρεφόν.

Ταῦτοχρόνως ὁ Κροϊμενίλ ἠσθάνθη ἐπὶ
τοῦ βραχιονός του τιθεμένην χεῖρά τινα
καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Ῥοβέρτου λέ-
γοντος γεγωνυῖα τῇ φωνῇ:

— Κάθισε, φίλιτάτέ μου ἡ ἀδελφή μου
δὲν θὰ χορευθῇ!

Ὁ Ἰλαρχος ἐκπλαγεὶς ἐστράφη καὶ οὐ-
δὲν νοήσας, ἠρώτησε τὸν Ῥοβέρτον ἐν τῷ
μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς:

— Τί τρέχει;

— Τρέχει ὅτι ὁ χορευτὴς ὁ ὁποῖος εἶνε

ἀπέναντί σου εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Καρ-
θαγάν!...

— ὦ! εἶπεν ἡσύχως ὁ Ἰλαρχος, τὸ
πράγμα εἶνε δυσάρεστον, τῇ ἀληθείᾳ.

Καὶ ἀπέβλεψε ψυχρῶς καὶ ἀπαθῶς πρὸς
τὸν Γεώργιον, ὅστις παρευθὺς ὠχρίασε.
Στραφεὶς δὲ ἔπειτα ὁ Ἰλαρχος πρὸς τὴν
Ἀντωνίαν ἵνα ζητήσῃ συγγνώμην, διότι
ἀκουσίως τὴν ἐξέθηκεν εἰς τὴν προσβλη-
τικὴν ταῦτην συνάντησιν, εἶπε:

— Δεσποινίς, συγγνώμην.

Καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν της.

Οὐδὲ γρῦ ἠκούσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ. Οὐ-
δεὶς ἐτόλμησε νὰ φανῇ ὑπὲρ ἢ κατὰ, διότι
πᾶς τις ἔτρεμε πρὸ τῆς σωματικῆς δυ-
νάμεως τοῦ Ῥοβέρτου καὶ τῆς ἠθικῆς δυ-
νάμεως τοῦ Καρθαγάν. Πάντων τὰ πρό-
σωπα ἀπεστράφησαν καὶ θάμβος κατέ-
λαβε πάντας τοὺς παρόντας.

Ὁ δήμαρχος ὄρθιος ἐπὶ τῆς ἐξέδρας
ἐθεώρει τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο θέαμα, ἀμφι-
βάλλων ἐὰν ἦτο πραγματικόν. Τοιαύτη
προσβολὴ κατ' αὐτοῦ δημοσίᾳ γενομένη,
κεραυνοβόλος ἀπάντησις εἰς τὴν θρασεῖαν
πρόκλησίν του! Αὐτοὶ οἱ Κλαϊρεφόν ἀνωρ-
θοῦντο ἀμείλικτοι ἀκριβῶς—τὴν στιγμὴν
καθ' ἣν ἐνόμιζεν ὅτι τοὺς ἔχει ὑποχειρί-
ους. Ἐφρικίασεν ὑπὸ λύσσης καὶ οἱ ὑπα-
χροὶ ὀφθαλμοὶ του ἤστραψαν ὡς οἱ ὀφθαλ-
μοὶ τῆς τίγρεως τὴν νύκτα! Περιέβλεπεν
εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ἵνα προκαλέσῃ ἀπο-
δοκιμασίαν τινά, ἀλλὰ πάντας εἶδε σκυ-
θρωποὺς καὶ τεταραγμένους.

Ἀπέβλεπεν ἔπειτα καὶ πρὸς τὸν υἱὸν
του καὶ τον εἶδε σπαίροντα, ἔξω φρενῶν,
κατεχόμενον ὑπὸ σφοδροτάτου πάθους
πρὸς ἐκδίκησιν, ἀλλὰ καὶ θλιβόμενον ἐν-
δομύχως, διότι ἔμελλε νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ
τοῦ ἀδελφοῦ ἢ κατὰ τοῦ μνηστῆρος τῆς
Ἀντωνίας.

Εὐτυχῶς ἡ ὀρχήστρα ἤρχισε θορυβω-
δῶς τοὺς πρώτους ἤχους τοῦ τετραχό-
ρου καὶ οἱ δύο στοῖχοι τῶν χορευτῶν,
χαίροντες διότι τέλος πάντων ἠδύναντο
νὰ ἀποφύγῳσι τὸ ὀχληρὸν θέαμα, ἐξεκί-
νησαν ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ νέφους κονιορ-
τοῦ.

Ἡ δὲ Ἀντωνία ἐλθοῦσα πλησίον τῆς
θείας της περιεστοιχίσθη ὑπὸ τῶν φίλων

της καὶ ἠκούοντο περὶ αὐτὴν ἀναφωνή-
σεις καὶ σχόλια ὡς βόμβος κυφέλης θορυ-
βηθείσης. Οἱ δὲ ἄνδρες περιεστοιχίσαν τὸν
Ῥοβέρτον καὶ τὸν Κροϊμενίλ.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἐξέδρας τῶν ἐν τέ-
λει δὲν ἦτο ἡ ταραχὴ καὶ ἡ συγκίνησις
ὀλιγωτέρα, διότι παρευθὺς ὁ δήμαρχος οὐ-
δόλως πειθόμενος εἰς τὰς παρακελεύσεις
τῶν φίλων του, κατέβη μεθ' ὀρμῆς καὶ ἔ-
σπευσε πρὸς τὸν Γεώργιον.

Ὁ Γεώργιος δὲν εἶχε κινηθῆ ἐκ τῆς θέ-
σεώς του. Ἰστατο ἀκίνητος ὀλίγον ὄπι-
σθεν τῶν χορευτῶν καὶ εἶχε προσηλωμένον
τὸ βλέμμα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βλέπῃ, πρὸς
τὸν στοῖχον τὸν ἐρρυθμῶς προχωροῦντα
καὶ ὑποχωροῦντα, ὁ θόρυβος τῶν μουσι-
κῶν ὀργάνων κατετάραττε τὰ ὠτὰ του
καὶ ἐν τῇ συγκεχυμένῃ διανοίᾳ του διε-
νοεῖτο: Προσεβλήθη ἐξαίτιας της καὶ
ἐνώπιόν της.

Ὄφειλε λοιπὸν νὰ ἀποπλύνῃ τὴν προσ-
βολὴν καὶ τὴν ὕβριν, ἐπιτιθέμενος ἐναν-
τίον... τίνος; Ἐναντίον τοῦ Ῥοβέρτου;
διότι αὐτὸς βεβαίως ἦτο ὁ ὑβρίσας αὐ-
τὸν καὶ προκαλέσας τὸ σκάνδαλον καὶ
ὅμως ἔπνεε μένεα οὐχὶ κατὰ τοῦ Ῥοβέρ-
του, ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἄλλου, τοῦ ἀπο-
βλέψαντος πρὸς αὐτὸν μετὰ ψυχρότητος
καὶ ἀδιαφορίας, οὐχὶ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ
τῆς Ἀντωνίας, ἀλλὰ κατὰ τοῦ μνηστῆ-
ρος ἔπνεε μένεα, κατατρυχόμενος ὑπὸ ζη-
λοτυπίας μᾶλλον ἢ ὑπ' ὀργῆς.

Ταῦτα διανοούμενος ἠσθάνθη χεῖρα λα-
βοῦσαν τὸν βραχιονά του καὶ προσπαθοῦ-
σαν νὰ τον ἀπαγάγῃ. Ἀναβλέψας εἶδε
τὸν πατέρα του.

— Μὴ στέκεσ' ἐδῶ... Ἐλα μαζί μου...
Ὁ Γεώργιος ἀνθιστάμενος εἶπε μετὰ
φωνῆς τρεμούσης.

— Ἀφήσατέ με... δὲν ἐτελείωσεν ἀ-
κόμη... Δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπ'
ἐδῶ...

— Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς;

— Θαρρεῖτε πῶς εἶμαι ἀπ' ἐκείνους οἱ
ὁποῖοι καταπίνουσι τὰς προσβολὰς;

— Εἶσαι μὲ τὰ σύγκαλά σου!

— Λοιπὸν με συμβουλευέτε νὰ κωφεύσω
καὶ νὰ φανῶ εἰς ὅλους ὅσοι εἶνε ἐδῶ μέσα
ὡς ἀνανδρὸς καὶ ἀφιλότιμος;

Ὁ Καρβαγὰν συνωφρῶθη καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐγένετο φοβερόν. Καὶ θλίψας ἔτι μᾶλλον τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ του εἶπε :

— Θέλεις νὰ κτυπηθῆς μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ; Σοῦ εἶπα πως δὲν εἶσαι μὲ τὰ σύγκαλά σου ... Ἄφησε τὸ πρᾶγμα ἐπάνω μου, καὶ ἐγὼ θὰ σε ἐκδικηθῶ καὶ πολὺ καλλίτερα καὶ ταχύτερα.

— Ἄμ' δέ ! ... εἶπεν ὁ Γεώργιος ... Τώρα νὰ ἰδῆτε !

Καὶ καταλιπὼν τὸν πατέρα του ἔσπευσε πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ῥοβέρτον καὶ τὸν Κροϊμενίλ, καὶ σταθεὶς πρὸ τοῦ ἰλάρχου τόσον πλησίον, ὥστε τὸ στῆθός του νὰ ἐγγίξῃ εἰς τὸν ὦμον τοῦ ἀντιπάλου του, εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ προκλητικοῦ βλέμματος :

— Καπετάνιε, ἔχω νὰ σου εἰπῶ δύο λέξεις. Εὐαρεστεῖσαι νὰ ἔλθῃς μαζί μου δύο μόνον βήματα μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ;

Ὁ ἰλάρχος ἐκινήθη νὰ τον ἀκολουθήσῃ. Ἄλλ' ὁ Ῥοβέρτος παρεμβαίνων εἶπε σκωπτικῶς πρὸς τὸν Γεώργιον.

— Μὴ βιάζεσθε δᾶ, διότι καθὼς βλέπω συμβαίνει παρεξήγησις. Δὲν ἔχετε νὰ κάμετε τίποτε, κύριε, μὲ τὸν ἰλάρχον, μὲ ἐμὲ ἔχετε νὰ κάμετε, διότι ἐγὼ εἶπα...

— Δὲν ἤκουσα ἐγὼ τί εἶπετε, κύριε, ὑπέλαβε μετὰ σφοδρότητος ὁ Γεώργιος, ἀλλὰ ὁ κύριος ἐδῶ με προσέβαλε... Αὐτὸς καὶ μόνος εὐθύνεται.

— Ἐμποροῦν ἔμοι καὶ νὰ διορθωθῶν τὰ πράγματα, ἀνεφώνησεν ὁ Ῥοβέρτος. Καὶ ὑποχωρήσας ἐν βῆμα ἠτοιμάζετο νὰ μετέλθῃ βίαν κατὰ τοῦ Γεωργίου, ὅτε ἡ ἀδελφή του ὠχρὰ καὶ τρέμουσα παρενέβη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπάλου του.¹

— Ῥοβέρτε, εἶπε μετὰ πραότητος, τραβήξου σὲ παρακαλῶ...

— Ἄλλά... εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος θέλων νὰ ἐπιμείνῃ.

Δύο δάκρυα ἀνεβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεάνιδος, παρευθὺς ἐξατμισθέντα ὑπὸ τοῦ πυρός τοῦ καταπλέγοντος τὰς παρειάς τῆς, καὶ μετὰ νεύματος ἐπιτακτικοῦ ἐπανάλαβε :

— Τραβήξου... σὲ λέγω !

Ὅτε δὲ ὁ νέος ὑπακούσας ὑπεχώρησεν, ἡ Ἀντωνία ἀποβλέψασα πρὸς τὸν Γεώργιον εἶπεν :

— Ἔχετε δίκαιον, κύριε, καὶ σας ὀφείλετε ἰκανοποιήσις. Ἐξ αἰτίας μου προσεβλήθητε... Ἐγὼ λοιπὸν ὀφείλω νὰ ζητήσω συγγνώμην. Σὰς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε...

Ὁ υἱὸς τοῦ Καρβαγὰν ἰδὼν τὴν Ἀντωνίαν προσκλίνουσαν ἐνώπιόν του, προσεπάθησε νὰ ὀμιλήσῃ ἀλλὰ τὰ χεῖλη του ἐκινήθησαν χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ συναρθρώσωσι μίαν κᾶν λέξιν καὶ κλονούμενος, μᾶλλον συντετριμμένος ὑπὸ τῆς ὑπεροπτικῆς ταπεινότητος τῆς Ἀντωνίας ἢ ὑπὸ τῆς αὐθαδεῖας τοῦ Ῥοβέρτου, ἀπῆλθε βήματι βραδεῖ.

— Ποῦ πηγαίνεις ; τῷ εἶπεν ὁ πατὴρ του προφθάσας αὐτὸν πρὸ τῆς θύρας.

Ἐνθυμήσου τί ἔλεγες πρὸ ὀλίγου. Θέλεις νὰ φανῆς ὅτι ὑποχωρεῖς καὶ φεύγεις ;

— Ἄ ! καὶ τί με μέλει ; εἶπεν ὁ νέος προβαίνων πρὸς τὸ σκοτεινὸν μέρος, ὡς θέλων νὰ κρύψῃ τὴν λύπην καὶ τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησίν του.

— Δὲν θέλεις νὰ ἐκδικηθῆς ; ὑπέλαβεν ὁ Καρβαγὰν ὅτε ἦσαν πλέον ἐν τῇ ὁδῷ. Εἰπέ ἕνα λόγον καὶ θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σου ὅλους αὐτοὺς ὅσοι ἠθέλησαν νὰ σε περιφρονήσουν.

— Ποτέ !

— Καὶ τί σκοπεύεις λοιπὸν νὰ κάμῃς ;

— Νὰ φύγω. Τώρα πλέον θὰ ἀφήσω διὰ παντός τὸν τόπον τοῦτον εἰς τὸν ὁποῖον τίποτε ἄλλο δὲν εὐρίσκω παρὰ μερίμνας καὶ πικρίας. Νὰ λειψῶ ἀπὸ τοὺς διαπληκτισμούς, ἀπὸ τὰς συζητήσεις, ἀπὸ τὰς ἐπιβουλάς, ἀπὸ τὰς ἀπιστίας... Νὰ λησμονήσω τὰ πάντα ὡς καὶ τὸ δυσβάστακτον ὄνομα τὸ ὁποῖόν μου ἐδώκατε.

— Γεώργιο !

— Πατέρα μου, ἐσπείρατε μῖσος... καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀπορῶ διότι μας προσβάλλουν καὶ μας ἀπειλοῦν... Ἄλλὰ δὲν εἴμπορῶ νὰ ζήσω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, προτιμῶ νὰ φύγω.

— Ὅα εἰποῦν ὅτι ἐφοβήθης...

— Ἔστω !

— Τὸ λοιπὸν θέλεις νὰ με ἐγκαταλίπῃς ;

— Δὲν ἔχετε τὴν ἀνάγκην μου, πατέρα μου, καὶ το ἀπεδειξάτε.

— Ἐγὼ λοιπὸν θὰ προσκολληθῶ εἰς σέ, εἶπεν ὁ Καρβαγὰν περὼν τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ του.. Θέλεις νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν ; ἄς ὑπάγωμεν... Καὶ αὐριον ὅταν εἶσαι ἡσυχώτερος ὀμιλοῦμεν καλλίτερα.

Καὶ στρέψαντες τὰ νῶτα πρὸς τὴν πανηγυριν οἱ δύο ἄνδρες κατηυθύνθησαν πρὸς τὴν Νεβίλλην.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ δὲν εἶχεν ἀκόμη κοπάση ἢ συγκίνησις ἢ προσελθοῦσα ἐκ τῆς παρεμβάσεως τῆς Ἀντωνίας. Ἡ θεία Ἰσαβέλλα τὸ πρῶτον ἀπολιθωθεῖσα ἔπειτα συνῆλθε καὶ ὀλοπόρφυρος.

— Ἄ ! μπᾶ ! ! μπᾶ ! ! ! ἐπιθύρισε, μὰ τί πράγματα εἶν' αὐτὰ, Ἀντωνία μου ; ... Τὰ ἔχασες κόρη μου ; Κάθεσαι καὶ κάμνεις εὐγένειες ἔς αὐτὸν τὸν τοῖχον διώκτην ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ τὸν δώσωμεν νὰ καταλάβῃ μὲ ποίους ἔχει κάμη !

— Ὅχι ! θεία, ὄχι, ἡμεῖς πταίομεν, αὐτὸς δὲν πταίει τίποτε... Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, ἀπ' οὐ εἰςεύρομεν ὅτι νὰ μας βλέπουν μὲ κἀλὸν μάτι. Πρὸ πάντων δὲν ἔπρεπε νὰ προκαλέσωμεν τὸν νέον αὐτὸν καὶ νὰ του δώσωμεν αἰτίαν... Ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ὑποχωρῶμεν, διότι δὲν εἴμεθα ἰσχυροὶ...

Καὶ ἐστηρίχθη καλῶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἰλάρχου ἐφαίνετο δὲ σφόδρα καταβεβλημένη καὶ ἐξηνητημένη. Ἡ θεία Ἰσαβέλλα μετὰ τοῦ Ῥοβέρτου παρηκολούθησαν. Ὅτε δὲ ἤλθον εἰς τὴν ἀμαξάν ἠτις τοὺς ἀνέμενε μετὰ τοῦ γηραιοῦ θεράποντος Βερνάνδου, ἡ Ἀντωνία εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν της νὰ ἀναβῆ καὶ αὐτὸς

ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπεποιήθη εἰπὼν ὅτι δὲν εἶχε ὄρεξιν νὰ κλεισθῆ ἑνωρὶς εἰς τὴν οἰκίαν.

— Καὶ τί θὰ κάμῃς ; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνία ἀγωνιῶσα.

— Ὅτι κάμνω κατ' ἔτος, θὰ διασκεδάσω εἰς τὸ πείσμα τοῦ γρυνιάρη γέρω Καρβαγὰν.

— Δός μου τὸν λόγον σου ὅτι δὲν θὰ πιασθῆς μὲ τὸν Καρβαγὰν ! ὦ ! ἔλα μαζί μας, εἶμαι ἀνω κάτω, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ συμβῆ κατὶ τι κακόν !

— Ὁ Ῥοβέρτος ἔνευσεν ἀγανακτῶν.

— Κορίτσι μου, βλέπω καὶ παρὰ πολὺ ἀναμιγνύεσαι ἐκεῖ ὅπου δὲν εἶνε δική σου δουλειά. Πήγαινε ἔς τὸ σπίτι νὰ πλαγιάσῃς καὶ σου εὐχομαι ὕπνον ἐλαφρὸν «ὁ ὕπνος τρέφει τὰ μωρὰ». Τώρα πῶς πρέπει νὰ διασκεδάξῃ ἕνας νέος τῆς ἡλικίας μου, ἐγὼ ἔχω κανονιστὴ τὸ πρόγραμμα καὶ δὲν ἀκούω ἐγὼ τὰ λόγια σου... Καλὴν νύκτα...

Καὶ λαθῶν τὴν νεάνίδα ἀπὸ τῆς ὀσφύος, τὴν ὕψωσεν ὡς πτερόν, τὴν ἠσπᾶσθη καὶ τὴν ἀπέθεσεν ἐπὶ τῶν μαλακῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμαξῆς.

— Ῥοβέρτε, φρόνιμα ! τὸν νοῦν σου ! ἀνεφώνησεν ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς ἀμαξῆς ἡ θεία Ἰσαβέλλα, ἠτις ἀειποτε ἐδείκνυεν ὅτι μεριμνᾷ περὶ τοῦ Βενιαμίν της.

— Μὴ φοβεῖσθε, θείτσα μου, εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος γελῶν χονδρὸν γέλωτα, ἂν κανενὸς του ἔλθῃ ὄρεξις νὰ με χάψῃ, βέβαια δὲν θὰ με κάμη μιὰ χαψιά.

Καὶ κλείσας τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξῆς εἶπε πρὸς τὸν ἡνίοχον.

— Ἐμπρός !

ΙΑ'

ROBERTE ! ROBERTE !!

Ἡ ἀμαξία ἀπεμακρύνθη φέρουσα τὴν ἀνεψιὰν καὶ τὴν θείαν, ὁ δὲ Ῥοβέρτος συρίζων μεταξὺ τῶν ὀδόντων ἤλθε πρὸς τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ, διελθὼν διὰ τοῦ κήπου τοῦ καπηλείου.

Ὁ γέρον Τρεχανέμης ἐκάθητο ἐπὶ τινος βαρελίου καὶ ἔψαλλε διὰ φωνῆς βραγχνώδους ᾄσμα παροίνιον. Καὶ δὲν ἐφαίνετο μὲν μεθύων, ἀλλ' ὅμως ἡ φαιδρότης του ἐγένετο θορυβωδεστέρα, αἱ κινήσεις του μᾶλλον βεβιασμένα καὶ ἀνώμαλοι καὶ τα ᾄσματά του αἰσχροτέρα.

Ἐν τινι γωνίᾳ ἐκάθητο ἐπὶ ξυλίνου σκίμποδος ὁ χωροφύλαξ ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν τήρησιν τῆς εὐταξίας, καὶ ἐγέλα ἀκούων τὸ παροίνιον ᾄσμα τοῦ λαθροθήρα.

Ὁ Πουρτοῦξ ἦτο ἤδη καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν οἰνοβαρῶν πελατῶν του, καὶ ἐξέκαλλος ὑπὸ φαιδρότητος ἀνέκραζε διὰ τῆς ὀξείας καὶ ἠχηρᾶς φωνῆς του.

— Ἐρι πάλι, παιδιὰ, χρῆστε ὅσον ἔχετε τὸν καιρὸ ! γιατί ὁ καιρὸς διαβαίνει καὶ δὲν γυρίζει πλεῖο !

Πανταχοῦ φαιδρότης πανταχοῦ θόρυβος. Ὁ χορὸς ἐξηκολούθει.

Ὁ Ῥοβέρτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ, ἀλλ' ὁ Καρβαγὰν δὲν ἐφαίνετο οὐδὲ ὁ υἱὸς του ὡς εἶδομεν ὅ τε πα-

1. Ἴδε εἰκόνα φύλλου 337.

τήρ και ὁ υἱὸς εἶχον ἤδη ἀπέλθῃ. Περι-
ήλθε τὴν αἰθουσαν διασχίζων τοὺς ὀμί-
λους τῆς μερίδος τοῦ Καρβαγάν, καὶ διε-
σκέδαζεν ἀψηφῶν καὶ καταφρονῶν τὰ
βλέμματ' αὐτῶν. Ἡ ὑπεροχὴ τῆς οἰκο-
γενείας Κλαίρεφόν καὶ τοῖ ἐπαισθητῶς ἐκ-
πεσοῦσης, δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἐκλίπη, καὶ
τὰ μέτωπα ἔκυπτον κατὰ τὴν διάβασιν
τοῦ νέου. Καὶ ἀφ' οὗ ὁ Καρβαγάν δὲν ἦτο
ἐκεῖ παρών, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ μετὰ σπουδῆς
καὶ προθυμίας προσμειδίων πρὸς τὸν ἀν-
τιπαλόν του.

Ἐφέροντο δὲ οὕτω, διότι ἔλεγον τίς
οἶδε τί ἠδύνατό ποτε νὰ συμβῆ; Ὁ μαρ-
κήσιος καθ' ἑκάστην διεδίδετο ὅτι κατε-
σπρέφετο ἀνυπερθέτως αὐριον, καὶ ὁμῶς
τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἴστατο ὄρθιος. Εἶ-
χον λοιπὸν πάντες συμφέρον νὰ ἔχωσι
πάντοτε μίαν διέξοδον διὰ πᾶν ἐνδεχό-
μενον, ἂν ποτε ἤθελε κατορθώσῃ ὁ δαιμό-
νιος μαρκήσιος ν' ἀπαλλαγῇ τῶν ὀνύχων
τοῦ τοκογλύφου. Μάλιστα δὲ ὁ Φλέρης
καὶ ὁ Μαδητῆς, οἱ πιστοὶ θεράποντες τοῦ
Καρβαγάν, αὐτοὶ πρῶτοι ἔδιδον τὸ παρά-
δειγμα τῶν ὑποκλίσεων καὶ τῶν κολα-
κειῶν.

Ἦδη ἡ μουσικὴ ἔπαιζε χορὸν τινὰ ἐγ-
χώριον καὶ μετὰ τῶν ἀκαταπονήτων
καὶ οἰονεὶ μαινομένων χορευτῶν διεκρίνετο
ὁ Ροῦσος χορεύων μετὰ τῆς Τριανταφυλ-
λιᾶς καθ' ἃ εἶχεν αὐτὴ ὑποσχεθῆ εἰς αὐ-
τόν. Ὁ ἀνθρωπίσκος ἔχων τὴν χεῖρα ὑ-
ψωμένην κάμπτων τὴν ὀσφύν, διαστχυ-
ρῶν τὰς χαλυβδίνους κνήμας του παρέ-
συρε τὴν νεάνίδα μετ' ἀπαρμιλλοῦ ζων-
ρότητος καὶ δυνάμεως. Περιεστρέφετο, ἐ-
πήδα ἀτάκτως, αἱ παρειαὶ του ἦσαν ὠχραί,
οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠκτινοβόλουν, συνέσφιγγε
τοὺς ὀδόντας συστέλλων τοὺς μῦς τοῦ
προσώπου του μετὰ τοςαύτης βίας, ὥστε
ἐνεποίει τρόμον ἐν τῇ μέτῃ τῆς ἡδονῆς
ταύτης τῆς ὄλως πρωτοφανοῦς εἰς αὐ-
τόν.

Ἡ μουσικὴ ἔπαυσε, καὶ τὰ ζεύγη ἀσ-
θμαίνοντα διεσπάρησαν εἰς τὰ καθίσματα
ὡς ναυαγοὶ πατήσαντες ἐπὶ τῆς ξηρᾶς,
διότι ὁ χορὸς ἐκεῖνος ἦτο ἐπίπονος καὶ ἦ-
σαν καταπεπονημένοι Ἄλλ' ὁ Ροῦσος
αὐτὸς μόνος ἦτο ἀκατάβλητος. Πάντες
ἐκάθισαν καὶ μόνος ὁ Ροῦσος ἴστατο ὄρ-
θιος ἐν τῷ μέσῳ, ἐξακολουθῶν τὰ ἀτακτα
ἄλλατά του καὶ παρασύρων τὴν Τριαντα-
φυλλιὰν ἐξηνητημένην ἤδη, σχεδὸν λιπό-
θυμον.

— Κύτταξέ τον τὸν μοῦργον! ἀνερώ-
νει ὁ Μαδητῆς, οἰνοβαρῆς καὶ αὐτὸς, κύτ-
ταξέ τον τὸν ἀφιλότιμον δὲν ἐννοεῖ νὰ
σταματήσῃ, εἶνε καλὸς νὰ χοροπηδᾷ σὰν
τὴν ἀρκούδα ὡς αὐριον τὸ πρῶτ!

Ὁ Ροβέρτος διερχόμενος ἐκεῖθεν τὴν
στιγμὴν ἐκείνην καὶ ἰδὼν τὸ γινόμενον κα-
κόν, ἀπέσπασε τὴν κόρην ἀπὸ τῆς ἀγκά-
λης τοῦ *καβαλλιέρου* τῆς καὶ τὴν ἐκάθι-
σεν ἐπὶ τινος ἔδρας.

Ὁ ποιμὴν ἐστάθη ὀλίγον καὶ παρευθὺς
ᾤρησε πρὸς τὴν Τριανταφυλλιὰν ἀκάθε-
κτος καὶ ὠρῶμενος.

Ἄλλ' ὁ Ροβέρτος συνοφρουόμενος εἶπεν
ἐπιτακτικῶς πρὸς τὸν Ροῦσον.

— Ἐλα φθάνει πλέον! οὐστ! ξεκουμ-
πίσου 'ς τὰ πρόβατά σου.

Ἄλλ' ὁ παλληκαρᾶς μας δὲν ἐφαίνετο
πρόθυμος νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἐπέμενε ἰ-
στάμενος πρὸ τῆς καλῆς νεάνιδος παρα-
τηρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτεῖ.

Ὁ Ροβέρτος θυμωθεὶς ὕψωσε τὴν χεῖ-
ρά του, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας
μεθ' ἧς ἀπορρίπτει τις κάμπην βλαθερὰν
ἀπὸ τῆς κάλυκος εὐώδους ἀνθους, ἠνάγκ-
κασε τὸν ἐπίμονον ἐραστὴν δι' ἐνὸς ἀνα-
στρόφου βραπίσματος νὰ κατακρημνισθῇ,
περιδινούμενος ὡς ἀνέμη, ἔξω καὶ ἔξω
τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ εἰς τὸν κῆ-
πον.

— Ἀχ! ἀνέπνευσεν ἡ Τριανταφυλλιὰ
ἀνοίγουσα τοὺς ὀφθαλμούς. Μοῦ ἦλθε νὰ
σκάσω, ἐπιάσθη ἡ ἀναπνοή μου.

— Θέλεις κανὲν ἀναφυκτικόν; ἠρώ-
τησεν αὐτὴν ὁ Ροβέρτος φαιδρῶς.

— Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ, κύριε Ροβέρ-
τε. Ἐπειτα εἶνε καὶ ὥρα νὰ πάω σπιτί.
Οὐφ! τί ζέστη ἐδῶ μέσα!

Μετὰ μικρὰν παῦσιν ἡ μουσικὴ ἤρχισεν
ἄλλον χορὸν καὶ τὰ ζεύγη παρεσκευά-
ζοντο.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBBY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Περιεργον, ἐπανελάθε. Μένουν εἰς
τὸ σπουδαστήριον... καὶ αὐτοὶ οἱ ὅποιοι
μένουν εἰς τὸ δωματίον τοῦ ὕπνου περνοῦν
ἀπὸ τὴν αἰθουσαν... καὶ ἔρχονται εἰς συ-
ναντησίαν των... νομίζει κανεὶς ὅτι σχη-
ματίζουν κύκλον διὰ νὰ συνομιλήσουν...
Δὲν εἶχα σχεδιάσει κατ' αὐτὸν τὸν τρό-
πον τὴν σκηνὴν τῆς ἀντιπαραστάσεως...
τί συνέβη ἄρα γε; Ἄ! τὸ φῶς χυμηλώ-
νει εἰς τὸ σπουδαστήριον... ἔκλεισαν τὴν
θύραν τῆς αἰθούσης... ἀναψαν ὅλα τὰ
κηρία μέσα εἰς τὴν αἰθουσαν, διὰ νὰ κα-
τοπτεύσουν καλλίτερα τὴν αἴσθησιν τὴν ὀ-
ποῖαν θάπροξενῆσθαι τὸ πρόσωπον τοῦ βωβοῦ
ὅταν συναντηθῇ μετὰ τὸν Λουδοβίκον...
καὶ ὁμῶς δὲν βιάζονται νὰ τελειώσουν...
Ἄφησαν μόνον τὸν Λουδοβίκον... καλὸν
σημεῖον. Ἐὰν τὸν ἐνόμιζον ἐνοχον δὲν θά
τὸν ἄφριναν καθόλου.

Καθησυχάσας ἐκ τῆς ὀλίγον παρακε-
κινδυνευμένης σκέψεως ταύτης, ὁ κύριος
Λεκὸκ ἐσπόγγισε τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐφ'
οὔ, καὶ τοῖ τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, ὑπέθρω-
σκον σταγόνες ἰδρώτους.

— Ὡ! Θεέ μου! ἐψιθύρισε ἀφνης,
αὐτὸς εἶνε... πλησιάζει εἰς τὸ παράθυ-
ρον... ἀπομακρύνει τὰ παραπετάσματα...
παρατηρεῖ εἰς τὸν δρόμον... δὲν γνωρίζει ὅτι
ὁ πατήρ του εἶνε ἐδῶ, τὸ ταλαίπωρον καὶ

ἀγαπητό μου παιδί!... Ποῖον συλλογί-
ζεται; ἐμέ, ἢ τὴν μνηστὴν του;... Ὁ
Θεὸς δὲν θά τὸ ἐπιτρέψῃ νὰ μᾶς τὸν ἀρ-
πάσουν... καὶ αὐριον, ἴσως ἀπόψε, θά ἡμ-
πορέσω νὰ τὸν ἀγκαλιάσω... νὰ τὸν φέρω
εἰς τὴν μνηστὴν του, ἢ ὅποια τὸν περι-
μένει ἐναγωνίως... μάλιστα περισσότερον
ἀπὸ ἐμέ, διότι δὲν γνωρίζει τὰ διατρέχον-
τα, ἐνῶ ἐγώ, ἐλπίζω... εἶμαι βέβαιος, ὅτι
ἡ φρικτὴ αὐτὴ κατηγορία θά καταρρεύσῃ
μόνη τῆς εὐθὺς ὡς ὁ βωβός... Ἄ! ἀργοῦν
πολύ, εἶπεν ὁ γέρον τῶν τύπτων τὸ στῆ-
θος.

Δὲν ἦτο ἐν τούτοις εἰς τὸ τέρμα τῶν
ἐκπλήξεών του.

Ἡ σκιὰ τοῦ υἱοῦ του ἀπεμακρύνθη τοῦ
παραθύρου, τὸ δὲ φῶς ἐσβέσθη αἴφνης ἐν-
τὸς τοῦ πρώτου δωματίου, ἐν ᾧ πρὸ μι-
κροῦ εἶχε συγχροτηθῆ σύσκεψις, ἧς ὁ κύ-
ριος Λεκὸκ ἠγνόει τὸν σκοπὸν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἠνεψύχθη ἡ θύρα
τοῦ πυλῶνος, ἀνθρωπὸς τις ἐφάνη εἰς τὴν
ὁδὸν καὶ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τοὺς δύο
χωροφύλακας, ὧν ὁ εἰς ἀπεχώρησε πά-
ραυτα καὶ διέταξε νὰ προχωρήσῃ ἡ κομί-
σασα τὸν ὑπόδικον ἀμαξία.

Ἀφοῦ ἡ ἀμαξία αὕτη ἔστη πρὸ τῆς οἰ-
κίας, ὁ κύριος Λεκὸκ ἤκουσε ν' ἀνοίγεται
ἡ θυρίς, ἐκ δὲ τῶν ταλαντεύσεων τῆς ἀ-
μάξης ἠγνόησεν ὅτι πολλὰ πρόσωπα ἐτο-
ποθετοῦντο ἐν αὐτῇ.

Αἱ διάφοροι αὐταὶ κινήσεις ἐξετελέστη-
σαν μετ' ἀξιοπαρατηρήτου ταχύτητος,
διότι, πρὶν ἢ ὁ γέρον λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ
διέλθῃ τὴν ὁδόν, εὐρὺ ὄχημα μετ' ἐξ ἑσείας
ἀπῆλθε, κατευθυνόμενον πρὸς τὸ κατά-
στημα τῆς ἀστυνομίας, ὁ δὲ κύριος Λε-
κὸκ δὲν εἶδε πλέον τοὺς χωροφύλακας,
οὔτε τὸν ἀνθρωπον, ὅστις εἶχεν ὀμιλήσει
μετ' αὐτῶν.

Ἐνῶ διηρώτα ἐαυτὸν ἐὰν οὗτοι εἰσ-
ῆλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ ἂν ἀνεχώρησαν, τὸ
φῶς, ὕπερ ἐφώτιζεν ἔτι δύο παράθυρα τοῦ
οἰκῆματος, ἐξηφανίσθη.

Ἀναμφιβόλως ἡ συνεδρίασις εἶχε δια-
λυθῆ.

Ταῦτοχρόνως ἐνεφανίσθησαν ἐπὶ τοῦ
πεζοδρομίου τρία ἄτομα, ἅτινα ὁ κύριος
Λεκὸκ εὐκόλως ἀνεγνώρισεν, ἦσαν δὲ ταῦ-
τα ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, ὁ ἀνακρι-
τῆς καὶ ὁ κύριος Τολβιάκ.

Μετὰ βραχεῖαν συνομιλίαν, ἀπεχωρί-
σθησαν, καὶ ὁ μὲν δικαστὴς ἐπέβη τῆς ἀ-
μάξης, ἣν ἔλαβεν ὑπ' ἐνοίκιον ὁ Πιεδοῦ-
σης, ὁ δὲ κύριος Τολβιάκ ἀνεχώρησε διὰ
τῆς ἰδίας του ἀμάξης. Αἱ δύο ἀμαξίαι ἀ-
νεχώρησαν ταῦτοχρόνως, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς
ἀσφαλείας, μείνας μόνος, ᾤδευσε βραδέως
πρὸς τὴν ὁδὸν Καστιλιῶν.

Ὁ κύριος Λεκὸκ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπι-
θυμήσῃ καλλίτεραν εὐκαιρίαν ὅπως πλη-
σιάσῃ τὸν ἀρχαῖον φίλον του.

Ἐτρεξε παράυτα πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ λέ-
γει μόνον τὴν λέξιν ταύτην:

— Λοιπὸν;

— Ἄ! σεῖς εἰσθε; ἀπήντησε ψυχρῶς
ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Πῶς εἰσθε
ἐδῶ;

— Δὲν εἶχον τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμένω διὰ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν ἀστυνομίαν... Ἐννοεῖτε ... δὲν ἔζων ... ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου; τί συνέβη;

— Δὲν τὸ ὑποπτεύετε;

— Ὅχι, ἐφέλλισεν ὁ γέρον, ἐκπληκτος ἐκ τοῦ ξηροῦ καὶ σχεδὸν εἰρωνικοῦ τούτου τόνου. Εἶδον νὰ ἔλθῃ ὁ Τολβιάκ... οἱ ἀστυνομικοὶ πράκτορες... ὁ βωβός, ἀλλά...

— Δὲν ἠδυνήθητε νὰ ἰδῆτε τὸν βωβόν, διότι δὲν ἦλθεν. Ἐδραπέτευσε... ἢ καλύτερον τὸν ἀφῆρασαν.

— Τὸν ἀφῆρασαν! καὶ ποῖος τὸν ἀφῆρασε;

— Ὅτὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολὺ νὰ μοὶ τὸ εἰπῆτε, ἡμπορῶ ὅμως νὰ σᾶς εἶπω ὅτι πολὺ ὑποπτεύομαι ὅτι ὁ Πιεδούσης ἔχει τὸ χερί του εἰς...

— Αὐτός! τὸν γνωρίζω... εἶνε ἀνίκανος νὰ παραβῆ τὸ καθήκον του.

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθωμεν μετ' ὀλίγας ἡμέρας, διότι τὸν ἔστειλα εἰς τὸ κρατητήριον μαζί με τὸν σύντροφόν του Πήγασην, καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ἀχρεῖοι θὰ μείνουν εἰς τὴν φυλακὴν ἕως ὅτου μοὶ ἐξηγήσουν τὴν διαγωγὴν των.

— Καὶ ὁ υἱός μου; ἠρώτησε τρέμων ὁ κύριος Λεκὸκ.

— Ὁ υἱός σας! Σᾶς προτρέπω νὰ λησμονήσετε ὅτι εἰσθε πατήρ του, διότι δὲν θὰ τὸν ἐπανάιδετε ποτὲ πλέον... Καθόλου δὲ δὲν σᾶς ἀποκρύπτω, ὅτι καὶ σεῖς ὁ ἴδιος θὰ δώσετε λόγον τῶν πράξεών σας.

— Ἐξηγηθήτε... δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλοῦστατον. Ἡ ἀντιπαράστασις ἤθελε περιπλέξει τὸν υἱόν σας, αὐτὸ εἶνε πλέον ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, καθόσον ἀνεκαλύψαμεν ἤδη κατ' αὐτοῦ νέον τεκμήριον;

— Ποῖον τεκμήριον;

— Ὅτὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ σᾶς ἀνακοινώσω τὰ μυστικὰ τῆς ἀνακρίσεως. Ὁ υἱός σας ἐφόνευσε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ, περὶ τούτου εἰμεθα ἐντελῶς πεπεισμένοι. Ἀλλ' ὁ βωβός θ' ἀνεγνωρίζεν αὐτόν, ὁ δὲ βωβός ἐξηφανίσθη. Ποῖος ἔχει συμφέρον νὰ τὸν ἐξαφανίσῃ; Ὑμεῖς.

— Ἐγὼ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Λεκὸκ μετ' ἀγανακτήσεως. Ἐγὼ ὁ ὅποιος εἶχον τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὴν συνέντευξιν αὐτὴν διὰ ν' ἀποδειχθῆ ἡ ἀθώωσις τοῦ Λουδοβίκου! Ἀλλὰ λησμονεῖτε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ πρῶτος σᾶς ἐζήτησα τὴν ἀντιπαράστασιν μετὰ τοῦ βωβοῦ;

— Ἐγνωρίζετε ἴσως ὅτι ἐξ αὐτῆς δὲν θὰ διετρέχατε κίνδυνον. Ὅταν εἶνε κανεὶς πλούσιος καὶ νοήμων, ὅπως ὑμεῖς, ὅταν ἔχη, ὅπως ὑμεῖς, ἀστυνομικοὺς πράκτορας ἀφοσιωμένους εἰς αὐτόν, δὲν εὐρίσκει δυσκολίαν νὰ διοργανώσῃ μίαν ἀρπαγὴν.

— Λοιπὸν, μὲ κατηγορεῖτε; εἶπεν ὁ δυνηρῶς ὁ δυστυχὴς πατήρ. Καταδικάζετε τὸν υἱόν μου!

— Δὲν σᾶς κατηγορῶ, καὶ κανένα δὲν ἔχω ἐντολὴν νὰ καταδικάσω... Τὸ καθήκον μου ὅμως μοὶ ἐπιβάλλει νὰ ἐνεργήσω ἀδυσωπῆτως κατὰ τῶν κακούργων... καὶ

κατ' ἐκείνων, οἱ ὅποιοι παρεμποδίζουν τὴν ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης. Δὲν ἔχω νὰ σᾶς εἶπω περισσότερα. Ἦμην φίλος σας, ἡ δὲ πρὸς ὑμᾶς φιλία μου μοὶ κοστίζει ἀκριβᾶ. Αἱ σχέσεις ἡμῶν πρέπει νὰ περιορισθοῦν ἕως ἐδῶ. Χαίρετε!

Μετὰ ταῦτα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἀπεμακρύνθη.

Ὁ κύριος Λεκὸκ, ἐνεῶς, δὲν προσεπάθησε νὰ τὸν κρατήσῃ, ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀπολογηθῆ.

Τί τὸν ἐμελλεν ἂν τὸν κατηγοροῦν; τὸν υἱόν του ἤθελε νὰ ὑπερασπίσῃ, οὐδὲν δ' ἀπελπίζετο ὅτι ἤθελε τὸν σώσει.

ΜΘ'

Ὁκτὼ ἡμέραι μετὰ τὴν ἀπαισίαν ἐσπέραν, ἧτις εἶχεν ἀφαιρέσει καὶ τὴν τελευταίαν ἐλπίδα ἀπὸ τὸν δυστυχῆ μνηστῆρα τῆς Θηρεσίας, ὁ γέρον Λεκὸκ ἐκάθητο ἐπὶ τινος θρανίου τοῦ κήπου τοῦ Κεραμικοῦ, οἱ δὲ σπάνιοι διαβάται, οἵτινες διήρχοντο τὴν μεγάλην δενδροστοιχίαν, ἐξεπλήττοντο βλέποντες τὸν γέροντα τούτον νὰ σταθμεύῃ, κατὰ τινὰ παγετώδη πρῶϊαν τοῦ Φεβρουαρίου, εἰς μέρος ἐκτεθειμένον εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ ψυχροῦ ἀνέμου.

Τὰ τελευταῖα φύλλα ἀναρπασθέντα ὑπὸ τοῦ βορρᾶ ἐκυλινδούντο ἐπὶ τῆς γυμνῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἡ ψυχρὰ πνοὴ τοῦ ἀνέμου εἰσέδυε καὶ ἐπλήρου τὸν ἐπενδύτην του, αὐτὸς δὲ ἔμενεν ἐκεῖ, ἀκίνητος, μὲ τὸ ὄμμα ἀτενὲς καὶ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους, χωρὶς νὰ βλέπῃ τοὺς πρὸ αὐτοῦ διερχομένους, οἵτινες ἔριπτον ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα οἴκτου, χωρὶς νὰ ριγῆ ὑπὸ τὸ δριμύ ἐκεῖνο ψῦχος.

Οἱ κορυδαλοί, εἰθισμένοι νὰ τρώγωσι τὸν ἄρτον τοῦ ἐπτερυγίζον πέριξ αὐτοῦ, ὡς εἰ ἔλεγον: Τί ἔχει λοιπὸν ὁ φίλος μας; Διατί μᾶς λησμονεῖ;

Ἀλλοίμονον! Τὰ πάντα εἶχε λησμονήσει ὁ κύριος Λεκὸκ, τὰ πάντα, ἐκτὸς τοῦ υἱοῦ του.

Τὸν ἐβλεπεν ἀδικόπως, τὸν παρηκολούθει διὰ τοῦ νοῦς εἰς ὄλας αὐτοῦ τὰς ὄρας τοῦ φρικώδους τῆς καθείρξεως βίου. Κατὰ τὴν στιγμὴν μάλιστα ἐκείνην ἐσκέπτετο, ὅτι ὁ Λουδοβίκος ἐνεφανίζετο ἴσως ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ἐπεράτου νὰ περιδέσῃ αὐτὸν δι' ἀδιάρρηκτου δεσμοῦ ἀνακρίσεως ἐπιδεξίως ἐνεργηθείσης.

— Τὸν κρατοῦν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσουν. Τὸ ταλαίπωρον παιδί δὲν μ' ἔχει πλέον διὰ νὰ τὸ ὑπερασπισθῶ, διότι μοῦ ἔκλεισαν τὴν θύραν τῆς φυλακῆς του, καὶ ὁ ἀστυνόμος μ' ἐπιβλέπει. Ἄν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἐλάμβανε συμπάθειαν δι' ἐμέ, θὰ ἤμουν τώρα εἰς τὴν φυλακὴν, καθὼς καὶ ὁ Πιεδούσης. Καὶ ὅλοι πιστεύουν ὅτι ἐπλήρωσα, δὲν ἤξεύρω ποῖον, διὰ ν' ἀρπάξῃ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον βωβόν. Εἶνε ὡς νὰ μὲ κατηγοροῦν ὅτι ἠθέλησα νὰ δολοφονήσω τὸν υἱόν μου. Ἄν ἐπεχειροῦσα νὰ ἔλθω εἰς βοήθειάν του, ἂν ἤρχιζα καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου νὰ κάμνω ἐρεῦνας, νὰ συλλέγω

τεκμήρια, μαρτυρίας... ἀντὶ νὰ τὸν σώσω, θὰ τὸν κατέστρεφον. Μ' ἐπιτηροῦν... χθὲς ἀκόμη ἀπήντησα ἕνα ἀρχαῖον πράκτορά μου, ὁ ὅποιος μὲ παρηκολούθει εἰς τὴν κρηπίδα. Καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει τὰς ἐνεργείας των, διότι ἡ ἀνάκρισις φυλάττεται μυστικῆ, αἱ δὲ ἐφημερίδες ἔλαβον διαταγὴν νὰ μὴ κάμουν πλέον λόγον διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Ἐδημοσίευσαν ὅτι ὁ δολοφόνος συνελήφθη... νέος πλούσιος, ὁ ὅποιος ἐτιλοφορεῖτο μὲ ὄνομα εὐγενείας, καὶ ὠνομάζετο ἀπλῶς Λεκὸκ... καὶ τώρα σιωποῦν... καθ' ἐκάστην ὅμως διηγοῦνται ὅτι ἀνεκαλύφθησαν νέα τεκμήρια ἐναντίον τοῦ κατηγορουμένου... καὶ τὸ κοινὸν χαίρεται... περιμένει τὸ Κακούργοδικεῖον... ἀπὸ τώρα ζητοῦν εἰσιτήρια... καὶ ἔπειτα θὰ ἔλθῃ ἡ Ροκέττα. Ὅτὰ τὸν καταδικάσουν, τίποτε δὲν ἡμπορῶ νὰ κάμω... τίποτε...

— Καλημέρα, κύριε Λεκὸκ, εἶπε δειλῶς φωνὴ βραχνώδης.

Ὁ γέρον Λεκὸκ ἠνωρθώθη βιαίως καὶ εἶδε πρὸ αὐτοῦ ὄρθιον τὸν Πιεδούσην. Ὁ δυστυχὴς εἶχε τὴν ὄψιν ἀνθρώπου ἐξερχομένου τῆς φυλακῆς, ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ κατεδείκνυε τὴν κατάστασιν τῶν οικονομικῶν του.

— Ναί, ἀρχηγέ, ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι, ἐπανελάθε βλέπων ὅτι ὁ κύριος Λεκὸκ ἐφαίνετο μὴ ἀναγνωρίζων αὐτόν. Ἠμπορῶ νὰ σᾶς ὀνομάζω ἀρχηγόν, ἀφοῦ ἄλλην φορὰν ὑπηρετήσα μαζί σας.

Καὶ τονίσας τὴν παρένθεσιν ταύτην διὰ βαθέος στεναγμοῦ, ὁ πράκτωρ ἐξηκολούθησεν οὕτως:

— Καὶ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ δὲν ἔχω τώρα ἄλλον παρὰ σᾶς, διότι μ' ἔδιωξαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Μιὰ ἐβδομάδα ἐπέρασκα μέσα εἰς τὸ κρατητήριον... καὶ εἶχα δύο ἀνακρίσεις καθὲ ἡμέραν διὰ νὰ μὲ ἀναγκάσουν νὰ εἰπῶ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον δὲν ἐγνώριζα. Ὅταν εἶδαν ὅτι δὲν ἡμποροῦσαν νὰ βγάλουν ἀπὸ ἐμένα τίποτε, μ' ἔδιωξαν... καὶ αὐτὸ ἔγινε χθὲς τὸ πρωῖ... μ' ἔνα ψωμί στὸ χερί, καὶ μ' ἔνδεκα σόλδια στὴν τσέπη. Ἐδῶσα τὸ ψωμί εἰς τὰ μικρὰ καὶ τὰ ἔνδεκα σόλδια ἀπέναντι τοῦ χρέους μου εἰς τὸν ψωμά, ὁ ὅποιος τὰ ἔτρεφε ὅταν ἐγὼ ἤμουν στὴ φυλακὴ... Ὑστερα, πῆγα νὰ ζητήσω τὸν λογαριασμό μου ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν... ἀλλὰ τίποτε! Μοῦ ἐκράτησαν τὸ μνηστικὸν μου διὰ παράλειψιν καθήκοντος... Τότε ἔβαλα τὸ παλτό μου ἐνέχυρο... καὶ διὰ τοῦτο μὲ βλέπετε μὲ τὸν ἀλπαγᾶ.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἠκροάζετο, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, τὴν ὀλίγον ἀσυνάρτητον ταύτην ὁμιλίαν παρετήρει ὅμως τὸν Πιεδούσην δι' ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἐφαίνοντο ζητοῦντες ν' ἀναγνωσῶσι μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας του.

— Μοῦ εἶσαι θυμωμένος, εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκλιμένης ὁ ἀριθμὸς 29, διότι ἐσύλλαβα τὸ παιδί σας. Ἄ! ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὸ ξανακάμω! ἢ τοῦλάχιστον ἂν ἐγνωρίζα πῶς αὐτὸ ἦτο...

— Διατί νὰ σοῦ εἶμαι θυμωμένος; ἐψιθύρισε ὁ γέρον.

— 'Αλήθεια! μὲ συχωράτε; ἀνέκρα-
ξεν ὁ Πιεδοῦσης. Τὸ λοιπόν, αὐτὸ μὲ
παρηγορεῖ πολὺ, διότι μοῦ ἐκόστιζε ἀκριβῶς
νὰ συλλογίζωμαι πῶς, χωρὶς νὰ τὸ θέλω,
σὰς ἔκαμα νὰ λυπηθῆτε. Τὸ κακὸ εἶνε ποῦ
δὲν ἤμπορῶ νὰ διορθώσω τὸ πρᾶγμα ποῦ
ἔγεινε ἐξ αἰτίας μου.

— Ἴσως, εἶπε βραδέως ὁ κύριος Λε-
κόκ.

— "Α! ἂν ἤμπορούσε νὰ γείνη αὐτό!...
Νά, ἀρχηγέ, θὰ σὰς τὰ εἶπῶ ὅλα, ἀφοῦ
ἄρχισα. Καταλαβαίνετε βέβαια, πῶς ἐ-
σκεπτόμουν καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι διὰ τὸν
κύριον Λουδοβίκον, καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ ἔ-
θαζα τὸ χέρι μου εἰς τὴν φωτιὰ πῶς αὐ-
τὸς ἔκαμε τὴν δουλειά... Τώρα ὅμως βάζω
τὸ κεφάλι μου στὴ καρμανιόλα καὶ ὀρκί-
ζομαι πῶς εἶνε ἄσπρος ὅταν τὸ χιόνι.

— Θέλεις νὰ μὲ βοηθήσης ν' ἀποδεί-
ξωμεν ὅτι εἶνε ἀθῶος;

— Ἄν τὸ θέλω! Βεβαίωτατα! Πρέ-
πει ὅμως νὰ σὰς εἶπῶ, ὅτι ὅταν μ' ἔδιω-
ξε ὁ ἀρχηγὸς μοῦ εἶπε παστρικά, πα-
στρικά πῶς ἂν ἀνακατευθῶ εἰς παρακο-
λουθήσεις, εἰς ἐρεύνας καὶ εἰς ὅ,τι ἄλλο,
θὰ μὲ στείλῃ ἔσθ' ἄκατεργο, χωρὶς πολλὴ
συζήτησι. Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ σὰς ἐρω-
τήσω εἰς τί ἤμπορῶ νὰ σὰς χρησιμεύσω.

— Ἐμπορῶ νὰ σὲ μεταχειρισθῶ χωρὶς
νὰ σ' ἐνοχοποιήσω. Ἀπάντησέ μου πρῶ-
τον εἰς ὅ,τι σ' ἐρωτήσω. Ἐξέυρεις εἰς
ποῖον σημεῖον εὐρίσκεται ἡ ὑπόθεσις τοῦ
υἱοῦ μου;

— Ὁ Πήγασος μοῦ εἶπε δυὸ λόγια εἰς
τὴν αὐλὴν τοῦ κρατητηρίου... εἶχε πε-
ρισσότερη τύχη ἀπὸ ἐμὲ αὐτὸς ὁ Πήγα-
σος... αὐτὸν τὸν ἐκράτησαν... τὴν ἐγλύ-
τωσε μὲ κράτησιν τοῦ μισθοῦ τοῦ δέκα
πέντε ἡμερῶν... καὶ ὅπως κι' ἂν ἔχη τὸ
πρᾶγμα ἔμεινε πάλιν φίλος μου... Μοῦ
εἶπε λοιπόν, ὅτι ἡ ἀνάκρισις ἐπήγαγε
πολὺ γρήγορα... καὶ ὅτι εὐρήκαν πολ-
λὰς ἀποδείξεις.

— Ποίως;

— "Α! ἀρχηγέ, φοβοῦμαι μὴ σὰς λυ-
πήσω.

— Μὴ φοβεῖσαι τίποτε. Ὅλα ἤμπορῶ
νὰ τ' ἀκούσω, εἶπε μετὰ πικρίας ὁ γέρον.

— Διαδίδουν λοιπόν, ὅτι εὐρήκαν...
εἰς τὸ σπίτι τοῦ κυρίου Λουδοβίκου...
ἓνα μπαστοῦνι μὲ χέρι μολυβένιο, εἰς τὸ
ὁποῖον ἦσαν σταλαγματιαὶς ἀπὸ αἷμα...
καὶ λέγουν πῶς αὐτὸ ἐχρησίμευσε διὰ νὰ
σκοτώσῃ τὸν γέρον, τὸν ὁποῖον εὐρήκαν
ἀποθαρμένον μὲσα εἰς τὴν τραπέζαριξ...
Ἐπειτα γίνεται λόγος διὰ ἓνα γράμμα
τοῦ κυρίου Λουδοβίκου... τὸ ὁποῖον ἐ-
στειλεν εἰς τὴν γυναῖκα... καὶ μὲσα εἰς
αὐτὸ τὴν φοβερίζει... Ὑστερα ἀπὸ ὅλα
αὐτὰ ζητοῦν καὶ τὸν βουβὸν καὶ δὲν τὸν
εὐρίσκουν, ἂν καὶ ἔγραψαν εἰς ὅλαις ταῖς
εἰσαγγελίαις τῆς Γαλλίας. Λέγουν ὅμως,
πῶς ἂν δὲν ἤμπορέσουν νὰ τὸν συλλά-
βουν, θὰ περάσουν καὶ χωρὶς αὐτόν, διότι
ἔχουν πρᾶγματα διὰ νὰ καταδικάσουν
δέκα φορὰς τὸν κύριον Λουδοβίκον... καὶ
θέλουν νὰ δικασθῇ ἡ ὑπόθεσις ἀνάμεσα
σὲ δυὸ μῆνες.

— Δύο μῆνες! ἐπανέλαβεν ὁ κύριος

Λεκόκ. Εἶνε περισσότερος καιρὸς ἀφ' ὅσος
χρειαζέται.

Εἶτα, ἐγκαταλιμπάνων τὴν ἰδέαν ταύ-
την:

— Ἦσουν ἐκεῖ παρὼν ὅταν ἄρπαξαν
τὸν βουβόν, καὶ ἤξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι
ἐγὼ δὲν ἀνεκατεύθην καθόλου εἰς αὐτὴν
τὴν ὑπόθεσιν. Ὑποπτεύεσαι κανένα;

— Ὅχι ἀκριβῶς. Ὅμως ἐπαραξενεύ-
θηκα πῶς ὁ Τολβιάκ ἄφησε νὰ γελασθῇ
τόσον ἀνόητα, καὶ ἂν ὁ ἀρχηγὸς ἤθελε
νὰ μ' ἀκούσῃ δὲν θὰ ἄρχιζε ἀπὸ τὸ μέ-
ρος τὸ δ' ἐκείνου. Ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἐρωτευ-
μένος μὲ αὐτὸ τὸ ζῶον. Ὡραῖος χάχας!
ὁ ὁποῖος ἐξοδεύει ὅλον τοῦ τὸν καιρὸ διὰ
νὰ ξετρυπώσῃ κληρονομίαις, ἀντὶ νὰ δου-
λεύῃ διὰ τὸ σπίτι, καὶ ὁ ὁποῖος πρέπει
νὰ ἰδῆτε πῶς ἀνακατώνει ταῖς κληρονο-
μίας. Νά! Ἴσα, Ἴσα, τὸ βράδυ ποῦ ἄρπα-
ξαν τὸν βουβόν, ἐμπρὸς εἰς τὸ Μαζάς,
ἓνας, ὁ ὁποῖος μ' ἐκέρρασε ἓνα ποτῆρι κρα-
σί, μοῦ διηγήθηκε μιὰ παράξενη ἱστορία
του.

— Πιεδοῦση, εἶπεν ἀποτόμως ὁ κύριος
Λεκόκ, σοῦ ἐπρότεινα νὰ σὲ παραλάβω
μαζύ μου. Θέλεις νὰ ἔλθῃς χωρὶς ἐπιφύ-
λαξιν; Αἰσθάνεσαι τὴν γενναιοῦτητα νὰ
θυσιάσῃς τὰ πάντα διὰ τὸν σκοπὸν τὸν
ὁποῖον μαζύ θὰ ἐπιδιώξωμεν;

— Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, ἀρ-
χηγέ... Καὶ μάλιστα ἂν εἶμαι βέβαιος
πῶς τὰ μικρὰ θὰ ἔχουν ψωμί.

— Ἐγὼ ἀναδέχομαι νὰ τὰ τοποθε-
τήσω εἰς μίαν καλὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία
θὰ τὰ περιποιεῖται ὡς νὰ ἦτον μητέρα
των.

— Ὡ! τότε λοιπόν, ἀρχηγέ, εἶμαι ἰ-
δικός σας μὲ τὴν ψυχὴ καὶ μὲ τὸ σῶμα
μου. Ἄν ζητήσουν νὰ μὲ σκοτίσουν ἀπὸ
τὴν ἀσφάλειαν, θὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ὁ Πή-
γασος. Καὶ τὸ κάτω κάτω, μοῦ εἶνε ἀ-
διάφορο, διότι καὶ ἐγὼ εἶμαι πολίτης,
καθὼς καὶ κάθε ἄλλος, καὶ δὲν ἔχουν τὸ
δικαίωμα νὰ μὲ πειράξουν ὅταν δὲν κάμνω
κανένα κακόν.

— Μὴν ἀνησυχεῖς διὰ τὴν ἀστυνομίαν,
διότι ἡμεῖς θὰ φύγωμεν.

— Διὰ πολὺν καιρὸν;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Καὶ θὰ πάμε ποῦ;

— Πρὸ ὀλίγου μοι εἶπες, ὅτι εἶσαι ἔ-
τοιμος νὰ μὲ ὑπηρετήσης. Πρέπει ὅμως
νὰ μὲ ὑπηρετήσῃ τυφλῶς ἢ νὰ μὴ μὲ ὑπηρε-
τήσῃ καθόλου.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀρχηγέ. Αὐτὸ μοῦ
ἔφυγε στὴν πρώτη στιγμὴ, ἀλλὰ δὲν θὰ
ξαναγεῖνη πλέον... καὶ θὰ σὰς ἀκολου-
θήσω καὶ εἰς τὴν Κίνα, ἐὰν θελήσετε.

— Ἄκουσε, εἶπε ζωηρῶς ὁ κύριος Λε-
κόκ, ἐγειρόμενος τοῦ θρανίου, ἐν ᾧ ὁ
Πιεδοῦσης εἶχε λάβει θέσιν πλησίον του,
δὲν ἤξεύρω μὴτ' ἐγὼ ἀκόμη τί μέλλει νὰ
κάμω. Δὲν ἤξεύρω ἀκόμη ἂν θὰ ὑπάγω
εἰς τὴν Γερμανίαν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ
παντοῦ ὅπου ἤμπορέσω νὰ συλλέξω ἀπο-
δείξεις διὰ νὰ καταρρίψω τὴν φοβερὰν κα-
τηγορίαν τοῦ υἱοῦ μου... Δὲν ἤξεύρω ἂν
θ' ἀναγκασθῶ νὰ κρυφθῶ ἐντὸς τῶν Πα-
ρισίων διὰ νὰ πολεμήσω σῶμα πρὸς σῶμα,

στῆθος πρὸς στῆθος... Ἐξέυρω ὅμως ὅτι
ὁ υἱός μου δὲν εἶνε ἔνοχος, καὶ θὰ τὸν
ἀποσπᾶω ἀπὸ τὰς χεῖρας των. Τώρα ἄς
χωρισθῶμεν, διότι δὲν πρέπει νὰ μᾶς
ἰδοῦν μαζύ. Ἐλα ἀπόψε εἰς τὰς δέκα εἰς
τὴν οἰκίαν μου, καὶ θὰ σοῦ εἶπω τί πε-
ριμένω ἀπὸ σέ.

Μετὰ ταῦτα ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὁ στρα-
τιώτης ἀπεχωρίσθησαν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς
στιγμῆς ταύτης ἤρχιζεν ἡ ἐκστρατεία.

Ν'

Τρεῖς μῆνες εἶχον παρέλθει, τρεῖς δὲ
μῆνες εἰς Παρισίους, εἶνε ὀλόκληρος αἰὼν.

Ἐντὸς τριῶν μηνῶν τὰ πάντα λησμο-
νοῦνται, καὶ αὐταὶ ἔτι αἱ ἐπαναστάσεις.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἀρβακλέτ, ἥτις
κατὰ τὴν πρώτην δεκαπενθημερίαν τοῦ
Ἰανουαρίου εἶχεν ἐπασχολήσει τὴν με-
γαλοπόλιν, ἀνῆκεν ἤδη, κατὰ τὸ ἔαρ,
εἰς τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν.

Τὸ ἐν κακοῦρημα ἀποδιώκει τὸ ἔτε-
ρον, εἰς δὲ τοὺς Παρισίους οἱ κακοῦργοι
οὐδέποτε σχολάζουν.

Κατὰ τὸν λήξαντα ἤδη χειμῶνα οὐ-
δόλως ἐσταύρωσαν τὰς χεῖρας, οἱ δὲ ἐ-
ρασταὶ τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων ἐξυπη-
ρετήθησαν θαυμασίως.

Οἱ ἀνταποκριταὶ τῶν ἐφημερίδων δὲν
ἤξευρον πλέον ποῖον πρῶτον φόνον ν' ἀ-
ναγγείλωσιν, αἱ δ' ἐφημερίδες οὐδόλως ἐ-
πῆρουν εἰς τὰς περιγραφὰς τῶν συγκινη-
τικῶν ἀφηγήσεων, ἄς ἐκόμιζον αὐταῖς
καθ' ἐκάστην οἱ ἀνερευνηταὶ οὗτοι τῶν
δικαστικῶν χρονικῶν.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι οὐδὲν ἀνεκάλυψαν
τόσφ' ἐνδιαφέρον, ὅσφ' τὸ μυστήριον τοῦ
περιπτέρου, δὲν εἶνε ὅμως δυνατόν νὰ ζη-
τῆς ἐπὶ τρίμηνον μὲ τὴν διήγησιν τοῦ
τραγικοῦ θανάτου ὠραίας γυναικὸς καὶ
γέροντος ἐμπόρου, καὶ ἂν ἔτι ἡ γυνὴ αὕτη
ἐδολοφονήθη διὰ μέσου μιᾶς δάμας τῆς
πίκας.

Ἡ ἐν τῇ Μόργγῃ διενεργηθεῖσα ἔκθεσις
ἀπεπερατώθη χωρὶς ν' ἀναγνωρισθῇ ὀριστι-
κῶς τὸ θῦμα. Ἐγνώριζον ὅτι ὁ αὐτοῦργός
εἶχε συλληφθῆ, τὸ δὲ κοινὸν ἐπεφυλάττετο
νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν περιέργειάν του τὴν
ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ αὐτοῦργός οὗτος ἤθελεν
ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων.

Ἡ ἀστυνομία, ἄλλως τε, εἶχε λάβει
μέτρα, ὅπως ἐπέλθῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον
σιγῇ ἐπὶ τῆς μυστηριώδους ταύτης ὑπο-
θέσεως. Οἱ ἀρχηγοί, οἵτινες πάντοτε δεί-
κνυνται ὑποχρεωτικοὶ διὰ τὸν τύπον, δὲν
ἔδιδον αὐτῷ πλέον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ
ἀορίστους πληροφορίας, περιωρίζοντο δὲ
νὰ βεβαιώσιν ὅτι ἡ ἀνάκρισις προῦχῶρει
ταχέως καὶ ὅτι τὰ πάντα ἤθελον διαφω-
τισθῆ πρὶν ἢ ὑπόθεσις εἰσαχθῆ εἰς τὸ κα-
κουργοδικεῖον.

Οἱ συντάκται τῶν Διαφόρων, περιορι-
σθέντες εἰς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ κοινοῦ:
«ἡ δικαιοσύνη ἐνεργεῖ» περιέμενον, ἵνα
κατέλθωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα, τὴν λύσιν ἐν
δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ δράματος, ὅπερ
ἐπαίζετο ἤδη τῶν θυρῶν κεκλεισμένων,
καὶ ἤρκοῦντο μετριοφρόνως εἰς τὴν ἀρή-

γῆσιν ἄλλων κοινοτέρων δραμάτων, ἅτινα εὐρίσκοντο μόνον ἐν τῇ πρώτῃ πράξει.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, ἄλλως τε, ἐδειξαν πολὺ περισσότερον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ἔργον ἢ διὰ τοὺς ἠθοποιούς.

Κατ' ἀρχὰς ἐνεδιέτριψαν πολὺ ἐπὶ τοῦ βωβοῦ, τοῦ παραδόξου τούτου προσώπου, ὅπερ μόνον ἦτο εἰς θέσιν νὰ δώσῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος ἐν ἡδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶχε διαδοθῆ ὅτι ὁ βωβὸς ἀνελήφθη, ἤρχισαν νὰ πιστεύωσιν ὅτι δὲν διεδραμάτισεν ἡ πρόσωπον ἀσημαντον, καὶ οὐδόλως πλέον ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ.

Διαταγὴ ἐδόθη εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν φυλακῶν νὰ τηρήσωσι σιγὴν ἐπὶ τῶν περιστάσεων, καθ' ἃς διεπράχθη ἡ παράδοξος αὕτη ἀρπαγὴ, εἰς τρόπον ὥστε, ἐκτὸς τῆς ἀστυνομίας, ὀλίγοι ἐγνώριζον ὅτι ὁ κυριώτερος μάρτυς ἔλλειπεν ἐκ τῆς ἀνακρίσεως.

Ὅσον ἀφώρα τὸν κατηγορούμενον, οὗτος, ὑπὸ τινος ἐπόψεως, εἶχε πᾶν ὅ,τι ἔδει ὅπως προσελύσῃ τὴν γενικὴν περιέργειαν.

Ἐκ τε τῆς ἀνατροπῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεώς του ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ δὲ Γεντιλῆ οὐδόλως βεβαίως ἦτο προωρισμένος ἵνα καθεσθῆ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῶν κακούργων, δὲν ἡδύνατο δὲ νὰ ἀναμιξῶσιν αὐτὸν μετὰ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος κακούργων, οἵτινες φονεύουσι διὰ νὰ κλέψωσιν.

Ἦτο, ἐν τούτοις, ὀλίγον γνωστός, διότι ὀλίγον ἐφοίτα εἰς τὰς συναναστροφάς, ἔτι δὲ ὀλιγώτερον εἰς τὰ μέρη τῶν διασκεδάσεων.

Τὸ ὄνομα του οὐδέποτε ἐφαίνετο ἐγγεγραμμένον μετ' ἐκείνων, οἵτινες φοιτῶσι τακτικῶς εἰς τὰς πρώτας παραστάσεις, αἱ δὲ ἐκλελυμένων ἡθῶν γυναῖκες, αἵτινες περιτρέχουσι τὴν λίμνην ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς ἕκτης ἐσπερινῆς ὥρας, οὐδέποτε ἤκουσαν νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτοῦ.

Οὐδεμίαν λέσχην ἦτο μέλος, οὐδόλως δ' ἐσχετιζέτο μετὰ τῶν νέων, οἵτινες καθὼς αὐτός, ἦσαν προωρισμένοι διὰ τὸ συμβολαιογραφικὸν ἐπάγγελμα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀφότου ἀπροσδόκητος καταστροφὴ ἀφῆρπασεν αὐτὸν ἐκ τῆς κοινωνίας, οὐδὲν κενὸν ἄφρινεν οὔτε ἐν τῇ ἐκλεκτῇ κοινωνίᾳ, οὔτε ἐν τῇ ἐν εὐθυμίαις διαγούσῃ. Διὰ τοῦτο ὀλίγον περὶ αὐτοῦ ἐζήταζον.

Ἐξ ἄλλου ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Λεκόντ δὲν ἐσήμαινον ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὥστε νὰ ἐνασχολῶνται περὶ αὐτῶν.

Ἡ μήτηρ ἦτο πλουσιωτάτη, ἡ δὲ θυγάτηρ θελκτικωτάτη, τὰ πλούτη ὅμως καὶ ἡ καλλονὴ μένουσιν ἐντελῶς ἀγνωστα ὅταν δὲν ἐπιδεικνύνται.

Οἱ Παρίσιοι βρῖθουσιν ὑπὸ ἀγνώστων ἐκατομμυριούχων καὶ ὑπὸ κεκρυμμένων καλλοῶν.

Εὐρίσκονται ἄνθρωποι ἔχοντες ἐκατὸν χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, καὶ οἵτινες ζῶσιν ἀπομεμονωμένοι ὡς εἰ κατόικουν ἐν τινι κωμωπόλει.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον αἱ νεάνιδες, αἱ μᾶλλον πεπροικισμέναι ὑπὸ τε τῆς φύσεως καὶ τῶν γονέων αὐτῶν, στεροῦνται ἐνίοτε

σχέσεων ἐντὸς τῆς ἀπεράντου ταύτης πρωτευούσης, ἔνθα αἱ τε Ἀμερικανίδες καὶ Ρωσίδες ποιοῦσιν αἰθήσιν ἐὰν ἔχωσιν ὀλίγον εὐεῖδὲς πρόσωπον καὶ τὰ φαινόμενα περιουσίας.

Ἡ Θηρεσία ἦτο ἐκ τῶν ἴων τούτων, ἅτινα περιμένουσι νὰ τ' ἀνακαλύψῃ τις.

Ἐπὶ τὴν σκιὰν τῆς μητρικῆς οἰκίας ὑπεξέφρευγε τὴν λαμπηδόνα τῶν ἑορτῶν, ἃς πανηγυρίζουσιν οἱ χρονογράφοι τοῦ συρμού.

Τὸ συνοικέσιον αὐτῆς ἀπεφασίσθη ἀνευ θορύβου, μόνον δὲ ἀρχαῖοι τινὲς φίλοι τῆς οἰκογενείας εἰδοποιήθησαν περὶ τῆς ἐνώσεως ταύτης, διότι ἡ χήρα τοῦ τραπεζίτου ἔζη μεμονωμένη, ἀφότου ἀπέθανεν ὁ σύζυγος αὐτῆς.

Ὅθεν οὐδόλως ἐλέχθη τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Λεκόντ, προκειμένου περὶ τῆς συλλήψεως τοῦ ἀτυχοῦς μνηστῆρος αὐτῆς, ὥστε τὸ γόητρον τοῦ σκανδάλου ἔλλειπεν ἀπὸ τὴν διάσημον δίκην, ἧς ὁ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ ἔμελλε νὰ εἶνε ὁ ἥρω.

Ὡς πρὸς τὸν γέροντα Λεκὸκ, οὗτος ἦτο ἄξιος νὰ διεγείρῃ τὴν περιέργειαν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Δικαστηρίων».

Οὐδέποτε εἶδον νὰ παρίσταται εἰς ποινικὴν δίκην ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ὅστις μικροῦ δεῖν ἐπεφορτίζετο νὰ στείλῃ τὸν ἴδιον υἱὸν του εἰς τὴν λαιμητόμον, ἡ δὲ ὅλως νέα αὕτη περίπτωσις ἡδύνατο νὰ καθηδύνη τὴν καρδίαν δραματικοῦ συγγραφέως.

Ἄλλ' ὁ κύριος Λεκὸκ, ὁ ἀληθής, ὁ ἀρχαῖος, δὲν ἦτο ἐγνωσμένος, ἢ ὑπὸ τινων προσώπων, ἅτινα δὲν συνειθίζουσι νὰ καθιστῶσι τὸ δημόσιον κοινωνὸν τῶν σχέσεών του.

Ἡ φήμη τοῦ γέροντος ἀνιχνευτοῦ δὲν εἶχε διαδοθῆ μετὰ τῶν βεβήλων, εἰς τρόπον ὥστε, οἱ μᾶλλον ἀκριβῶς πληροφορημένοι δημοσιογράφοι ἐπίστευον ὅτι ὁ Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ εἶχε πατέρα ἄσημον πολίτην.

Οἱ κάτοικοι τῆς κρηπίδος Κοντῆ δὲν εἶχον καὶ αὐτοὶ ἀκριβεστέρως πληροφορίας περὶ τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος, ὅστις κατόκει πρὸ τῶσων ἐτῶν ἐν τῇ εἰρηνικῇ αὐτῶν συνοικίᾳ. Ἐγνώριζον μόνον ὅτι συνελήφθη ὁ νέος, ὃν ἔβλεπον διερχόμενον καθ' ἐκάστην Κυριακὴν καὶ δίδοντα τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου Λεκὸκ, καὶ ὃν κατηγόρου ἐπὶ διπλῷ φόνῳ.

Ὁ Λεκὸκ ἠγαπάτο πολὺ ὑπὸ τῶν γειτόνων του.

Ὡκτεῖρον αὐτόν, οὐδόλως δὲ σχεδὸν ἐπίστευον εἰς τὴν ἐνοχὴν τοῦ υἱοῦ του, ἤρχισαν ὅμως νὰ σκέπτωνται ὅτι παρητήθη τοῦ νὰ ὑπερασπίσῃ αὐτόν, διότι ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸ συμβᾶν ἀνεχώρησεν εἰδοποιήσας τὸν θυρωρὸν του ὅτι ἐμελέτα νὰ ἐπιχειρήσῃ μεμακρυσμένην ὁδοπορίαν, ἐξ ἧς δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐπανάλθει.

Εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἐταράχθησαν διὰ τὴν ἀπουσίαν του.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἡδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴν, διότι ἐγνώριζε καλῶς τὸν Λεκὸκ, καὶ δὲν ἠνόει πῶς ἐγκα-

τέλειψε πάλιν, ἵς ἡ κεφαλὴ τοῦ υἱοῦ του ἦτο τὸ ἔπαθλον.

Ὁ κύριος Τολβιάκ ὅμως ἐξήγει αὐτὴν κατ' ἴδιον αὐτοῦ τρόπον.

Διετίετο ὅτι ὁ ἀγαθὸς γέρον ἐπορεύθη πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ βωβοῦ, ὃν αὐτὸς ἀφῆρπασεν ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν ἀντιπαράστασιν, ἐκ δὲ τῆς αἰφνιδίας ταύτης ἀναχωρήσεως ἐξήγαγε συμπεράσματα ἡκιστα εὐνοικὰ διὰ τὸν κατηγορούμενον.

Ἡ γνώμη αὐτοῦ ὑπερίσχυεν, ὁ δὲ γέρον Λεκὸκ κατεζητήθη δραστηρίως, ἀλλ' ἀνωφελῶς.

Οἱ δεξιώτεροι ἀνιχνευταὶ ἀπώλεσαν τοὺς κόπους αὐτῶν καὶ δὲν ἡδυνήθησαν ν' ἀνεύρωσι τὸν γέροντα.

Ἐπέθετον ὅτι ἐγκατέλειπε τὴν Γαλιάν, ἵνα ὑπάγῃ καὶ ἀποκρύψῃ τὴν αἰσχύνην αὐτοῦ εἰς τινὰ ἀπομεμακρυσμένην χώραν, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχετο ποτὲ πλέον.

Ἐρωτηθεῖσα διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἔμελλε νὰ γείνη πενθερὸς τῆς Θηρεσίας, ἡ κυρία Λεκόντ ἠρέσθη ν' ἀπαντήσῃ ὅτι οὐδὲν ἐγίνωσκεν.

Ἐλεγεν ἄρα γε τὴν ἀλήθειαν;

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἀμφέβαλλε, μὴ δυνάμενος ὅμως νὰ καταναγκάσῃ αὐτὴν νὰ ὀμιλήσῃ, δὲν προέβη περαιτέρω.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Δ'

Ὁ περὶ αἰσῶς.

Δέσμη ἐπιστολῶν, περιδεδεμένων διὰ ταινίας, προσεῖλκυσεν ἐν ἀρχῇ τὴν προσοχὴν τῆς Μέρσης.

Ἡ μελάνη δι' ἧς εἶχον γραφῆ αἱ ἐπιγραφαὶ εἶχον ἡμιαπαληφθῆ ἐκ τῆς ἐπηρείας τοῦ χρόνου.

Αἱ ἐπιστολαί, ἀνταλλαγεῖσαι μετὰ τοῦ συνταγματάρχου Βράδον καὶ τῆς ἀξιοτίμου κυρίας Βράδον, περιελάμβανον ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν συζύγου καὶ τῆς γυναικός του, ἀνερχόμεναι εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν τὰ στρατιωτικὰ καθήκοντα τοῦ συνταγματάρχου τὸν ὑπέβαλον εἰς μακροχρόνιους ἀπουσίας.

Ἡ Μέρση ἐσκέφθη ὅτι δὲν ὄφειλε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν των καὶ ἤρξατο ἐξεταζούσα τὰ ἄλλα ἐγγράφα.

Συνίσταντο ταῦτα ἐκ τινων φύλλων, διὰ καρφίδος συνηνωμένων, πλήρων γυναικείας γραφῆς καὶ φερόντων τὸν τίτλον: *Τὸ ἐν Ρώμῃ ἡμερολόγιόν μου.*

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο εἶχε γραφῆ παρ' αὐτῆς ταύτης τῆς δεσποινίδος Βράδον καὶ ἦτο ἀποκλειστικῶς ἀφιερωμένον εἰς τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν τοῦ πατρὸς τῆς.

Ἡ Μέρση ἐπανεθήκε τό τε ἡμερολόγιον καί τήν ἀλληλογραφίαν ἐντός τοῦ χαρτοφυλακίου, ἀπέμενε δὲ μόνη ἐπὶ τῆς τραπέζης ἢ ἐπιστολή.

Ὁ ἀσφράγιστος αὐτῆς φάκελλος ἔφερε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :

Λαίδην Ζάνετ Ρόϋ

Μέγαρον Ρόϋ

Κίνσιγκτον - ΛΟΝΔΙΝΟΝ.

Ἡ Μέρση ἐξήγαγε τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ φακέλλου.

Εὐθύς ἐκ τῶν πρώτων γραμμῶν ἔμαθεν ὅτι αὐτὴ ἀκριβῶς ἦτο ἡ συστατικὴ ἐπιστολὴ τοῦ συνταγματάρχου πρὸς τὴν μόνην προστάτιδα, ἣτις ἀπέμενε πρὸς τὴν Χάρिता μετὰ τὴν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπιστροφὴν τῆς.

Τὴν ἀνέγνωσεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Ὁ συνταγματάρχης ἔγραφε ξηρότατα, ὅτι ἡ σύστασις αὐτῆ ἦτο ἡ τελευταία προσπάθεια καὶ ἡ τελευταία ἐλπίς ἐνός ἐτοιμοθανάτου.

Ὁ συνταγματάρχης Βράδον ἐμακρηγόρει μετὰ τρυφερότητος περὶ τῶν προτερημάτων τῆς θυγατρὸς του καὶ περὶ τῆς λύπης του διὰ τὰς ἀτελείας τῆς ἐκπαιδύσεώς της, ἣν ἀπέδιδεν εἰς χρηματικὰς ἀπωλείας, ἃς ὑπέστη καὶ αἰτίνας τὸν ἠνάγκασαν νὰ μεταναστεύσῃ εἰς τὸν Καναδῶν ὡς πένης.

Κατόπιν ἠκολούθουν ἔνθερμοι εὐχαρισταί πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ.

«Σὰς ὀρεῖλω τὴν χάριν τῆς ἐν γαλήνῃ περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς μου ἐπαναπαύσεως τοῦ πνεύματός μου. Εἰς τὴν γενναίω φρονῆσιν προστασίαν σας ἐμπιστεύομαι τὸν μόνον θησαυρόν, ὅστις μοι ἀφέθη ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Καθ' ἅπαντα τὸν μακρὸν βίον σας εὐγενῶς ἐχρήσασθε τῆς ὑψηλῆς θέσεώς σας καὶ τῆς μεγάλης περιουσίας σας, ὅπως πράττειτε τὸ καλόν. Ἐλπίζω ὅτι θέλετε ἀμειφθῆ ἐκεῖ ἄνω ὅτι ἐπαρηγορήσατε τὰς τελευταίας στιγμὰς γηραιοῦ στρατιώτου, ἀνοίγουσα τὴν καρδίαν σας καὶ τὴν ἐστίαν σας πρὸς τὸ δύσμοιρον τέκνον του, στερηθὲν καὶ τοῦ μόνου αὐτοῦ ἐρείσματος».

Οὕτω κατέληγεν ἡ ἐπιστολὴ.

Ἡ Μέρση μὲ ἐξωγκωμένῃ ἐκ τῆς συγκινήσεως τὴν καρδίαν, ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὴν ἐπιστολὴν.

Ὅποῖαν λαμπρὰν τύχην εἶχεν ἀπολέσει ἡ δυστυχὴς κόρη.

Μία μεγάλη κυρία, εὐγενὴς καὶ πλουσία, τὴν ἀνέμενε ἐν τὴν οἰκίαν τῆς. Μία κυρία, ἣτις βεβαίως θὰ ἦτο ἀρετὰ μεγάλη καὶ ἀγαθὴ, ἵνα δυνηθῆ ἡ καρδία ἐνός ἐτοιμοθανάτου πατρὸς νὰ ἐμπιστευθῆ μετὰ τὴν πεποιθήσεως τὴν τύχην τῆς θυγατρὸς του εἰς αὐτήν.

Καὶ ἡ κόρη αὐτὴ κατέκειτο ἐκεῖ ἤδη ἡ ἀγαθὴ τῆς Λαίδης Ζάνετ ἀπέβαινε ἀνωφελῆς δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀνάγκη αὐτῆς.

Ὁ Γάλλος λοχαγὸς εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τῆς τραπέζης πάντα τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα.

Ἡ Μέρση συνέπτυξε τὴν ἐπιστολὴν οὕτως ὥστε νὰ δυνηθῆ νὰ γράψῃ τὴν εἰδησιν τοῦ θανάτου τῆς δεσποινίδος Βράδον ἐπὶ τῆς ὀπισθίας σελίδος, ἣτις ἦτο κενή.

Ἦσχολεῖτο ἀκόμη νὰ συνδυάσῃ τὰς ἐκφράσεις, ἃς ἤθελε μεταχειρισθῆ, ὅτε ἐπληξάν τὴν ἀκοήν τῆς φωνῆς τινες πόνου καὶ ὀδύνης, προερχόμενοι ἐκ τοῦ γειτονικοῦ δωματίου.

Οἱ ἐγκαταλειφθέντες τραυματῖαι ἐζήτουν συνδρομὴν· οἱ ἐγκαταλειφθέντες στρατιῶται ἔχον τὸ θάρος των.

Εἰσηλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὑπεδέχθησαν δὲ τὴν ἐμφάνισιν τῆς κραυγῆς εὐφροσύνης... μόνη ἡ θεὰ τῆς ἐνεψύχου τοῦ ἀνδρα.

Διήρχετο ἀπὸ τῆς μιᾶς ἀχυρῆνης κλίνης εἰς τὴν ἄλλην καὶ διὰ τῆς παρηγορητικῆς εὐγλωττίας τῆς, ἐζωπύρει τὰς ἐλπίδας των. Περιεποιοῦτο ἀλληλοδιαδόχως κατὰ τὸ ἐνὸν πάντων τὰ τραύματα, ἀποπλύνουσα ταῦτα καὶ ἀνακαινίζουσα τοὺς ἐπιδέσμους των, αἱ δὲ εὐγενεῖς καὶ ἐπιτήδεια χεῖρές της ἀνεκούφισαν οὕτω τὰς ἀλγηδόνας των.

Ἐκείνοι ἠσπάζοντο τὴν ἄκραν τῆς ἐσθῆτός της καὶ τὴν ὠνόμαζον ἀγγελον φύλακά των· ἐμειδίωσαν πρὸς τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πλάσμα, πηγαινοερχόμενον ἀναμέσον αὐτῶν καὶ προσκλίνον τὴν χαριτωμένην συμπαθῆ κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν ὀδυνηρῶν κλινῶν των.

— Θὰ ἦμαι μεθ' ὑμῶν ὅταν ἔλθουν οἱ Πρῶσσοι, εἶπε· θάρρος, δυστυχῆ μου τέκνα! ἡ καλὴ σας φίλη δὲν σας ἐγκαταλείπει!

— Τώρα ἔχομεν θάρρος, κυρία! ἔλεγον. Ὁ Θεὸς ἃς σας εὐλογήσῃ!

Ἐὰν ὁ κανονολογισμὸς ἐπανήρχιζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην. . . ἐὰν ὀβίς τις ἐτραυματίζεν αὐτὴν θανατηφόρος καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεκούφιζε τοὺς τεθλιμμένους τραυματίας, τίς χριστιανὸς θὰ ἐδίσταζε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἰς τὸν οὐρανὸν ὑπῆρχεν ἡδὴ θέσις διὰ τὴν γυναῖκα ταύτην;

Κάλλιστα.

Ἄλλ' ἐὰν ὁ πόλεμος κατέπαυεν ἀφίνων αὐτὴν ζῶσαν, θὰ εἶχεν ἐπίσης ἐξησφαλισμένην θέσιν τινὰ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς; . . .

Ὅποῖον θὰ ἦτο τὸ μέλλον τῆς;

Εἶχεν ἐστίαν; καταφυγὴν;

Ἐλαβεν αὐτὴς τὴν πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ ἐπιστολὴν.

Ἄλλ' ἀντὶ νὰ καθήσῃ ἵνα γράψῃ, ἔμενε ἀκίνητος πρὸ τῆς τραπέζης, θεωροῦσα μὲ ἀπλανὲς βλέμμα τὸν χάρτην ἐκεῖνον.

Παράβολος ἰδέα εἶχεν ἐκλάμψει εἰς τὸ πνεῦμά της, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ δωματίον, καὶ ἐμειδία ἐλαφρῶς καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια καθ' ἑαυτὴν ἐπὶ τῷ παραλογισμῷ τούτῳ.

Τὶ θὰ συνέβαινε ἐὰν μετέβαινε νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρόϋ νὰ τῇ παράσῃ πλησίον τῆς τὴν ὑπὲρ τῆς δεσποινίδος Βράδον προωρισμένην θέσιν;

Εἶχε συναντήσῃ τὴν ἀτυχῆ Χάρिता ἐν στιγμῆς κρίσεως τῆς.

Δὲν ἔπραξεν ὑπὲρ αὐτῆς ὅ,τι μία γυνὴ ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὑπὲρ ἄλλης;

Δὲν εἶχεν ἐπικαίρως καὶ γενναίως

καὶ μετ' ἀφοσιώσεως συνδράμει αὐτήν;

Εἶχε λοιπὸν δικαίωμα τι ἐπὶ τῆς εὐνοίας τῆς Λαίδης Ζάνετ; καὶ ἐὰν ἡ Λαίδη Ζάνετ δὲν εἶχε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἄλλην δεσποινίδα τῆς ἀκολουθίας ἢ ἄλλην ἀναγνώστριαν... τίς οἶδε;

Καὶ ὑποτιθεμένου πάλιν, ὅτι ἀπεφάσιζε νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς ἰδίας ἑαυτῆς ὑποθέσεως ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ, τί θὰ ἔκαμνε ἢ καλοκάγαθος καὶ εὐγενὴς δέσποινα;

Ἄ! ἀναμφιβόλως θὰ ἀπήντα εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς καὶ θὰ ἔγραφεν:

«Ἀποστείλατέ μοι πληροφορίας περὶ τῆς θέσεώς σας καὶ θὰ ἴδω τί δύναμαι νὰ πράξω.»

Πληροφορίας!... Περὶ τῆς θέσεώς της!...

Ἡ Μέρση ἤρξατο νὰ γελᾷ πικρῶς.

Εἶχεν ἀποφασίσει πρὸς στιγμὴν νὰ γράψῃ συντόμως, μεθ' ὅσον οἶόν τε ὀλιγωτέρων φράσεων... μίαν ξηρὰν καὶ ἀπλὴν ἀφήγησιν τῶν γεγονότων.

Ἄ! λοιπὸν, ὄχι!

Δὲν ἠδυνήθη νὰ χαραῖξῃ οὐτε μίαν γραμμὴν ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ἡ σκέψις ἣν εἶχε συλλαβεῖ δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, καθ' ὧν θριαμβεύει τις διὰ τῆς θελήσεως.

Ἡ φαντασία τῆς παρηνωχλεῖτο, κυρίως ἐκ τῆς ἀναπαραστάσεως τῶν εὐεργετημάτων ὅσα θὰ εὕρισκε παρὰ τῇ Λαίδῃ Ζάνετ· διελογίζετο νοερῶς τὴν ὠραίαν διαμονὴν εἰς τὸ μέγαρον Ρόϋ, τὴν ἀρίστην συντήρησιν τῆς ἐν αὐτῷ καὶ τὴν θελκτικὴν ζωὴν, ἣν θὰ διῆγέ τις ἐκεῖ.

Καὶ ἀπαξ ἔτι ἐσκέφθη τί λαμπρὰν τύχην ἀπώλεσεν ἀποθανοῦσα ἡ δεσποινὶς Βράδον.

Δυστυχὴς ὑπαρξίς!

Καὶ ὅλα ταῦτα, διότι ἡ ὀβίς κατέπεσεν ἐκτραγεῖσα ἐπὶ τῆς καλύβης ἀντὶ νὰ πέσῃ εἰς τὴν αὐλήν!

Ὅποῖαι σκληραὶ ἰδιοτροπίαι τῆς εἰμαρμένης!

Ἡ Μέρση ἀπώθησεν ἀπαξ ἔτι τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἤρξατο νὰ βαδιῖξῃ μετ' ἀνυπομονησίας ἐντός τοῦ δωματίου.

Ὡ! μὲ τί μέσον ν' ἀποδιώξῃ τὰς κακεντρεχῶς ἐλκυστικὰς εἰκόνας, αἵτινες κατετάρασσον αὐτήν;

Ἐπειράθη νὰ σκεφθῆ περὶ τούτου ἡ ἐκείνου τοῦ ἀντικειμένου, περὶ οἰουδήποτε πράγματος τέλος πάντων ἐπὶ βραχὺ, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά της δὲν παρείλκετο ὑπὸ τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀνωφελῶν τούτων σκέψεων, καὶ ἀκαταπαύστως εἶχετο τῆς ΑΛΛΗΣ, τῆς σταθερᾶς ἰδέας.

Ἀναπαρίστα νοερῶς τὸ μέλλον τῆς.

Τὶ ἐλπίδας περὶ ἀναπαύσεως καὶ ἀσφαλείας θὰ εἶχεν, ἀφοῦ ἤθελε λήξει ὁ πόλεμος, ἐὰν ἀπήρχετο τούτου ζῶσα;

Ἡ πικρὰ τοῦ παρελθόντος πείρα προδιέγραψε μετ' ἀνοικτήρμονος ἀπεικονιστικῆς ἀκριβείας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὸν ἀλγεῖνόν τούτο πίνακα.

Καὶ ἂν μετέβαινε ὅπουδήποτε, καὶ ἂν ἔκαμνε τούτο ἢ ἐκεῖνο, καὶ ἂν ἐπειράτο ἢ οὐ ἀπαξ ἔτι, νὰ πράξῃ τὸ ἀγαθόν, πάντα θὰ κατέληγον εἰς τὸ αὐτὸ τέρας.

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνομος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3,50 (4)
- «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I. Φ. Σμῖθ. δρ. 3,25 (3,75)
- «Ὁ ἄδικηθεὶς Ρογῆρις», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
- «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλείδου 2 (2, 0)
- «Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἑπαμεινώνδα Κυριακίδου . . . . . δρ. 5 (5,30)
- «Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ . . . . . δρ. 5 (5,30)
- «Ὁ ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν . . . . . δρ. 2,50 (2,70)
- «Ὁ Ἰππότης Μάτις», μυθιστορία Ponson de Terrail . . . . . δραχ. 2,50 (2,70)
- «Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σύη . . . . . δραχ. 3 (3,20)
- «Τὰ χάλια μας», κωμῆδι Π. Λαζαρίδου ἠθοποιῶ . . . . . λ. 70 (80)
- «Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος», μυθιστορία Ἀλεβῦ . . . . . δρ. 4,50 (4,70)
- «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2) . . . . . δρ. 2,50 (2,80)
- «Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου . . . . . δρ. 4 (4,10)
- «Τὰ Ὑπερῶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone . . . . . δρ. 4 (4,20)
- «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου . . . . . Δρ. 4 [4,20]
- «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμίλιου Ζολᾶ . . . . . Δρ. 3 (3,30)
- Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)
- » Σολωμοῦ . . . . . » 50 (60)
- » Βηλαρᾶ . . . . . » 50 (60)
- «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρίμαζ, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
- «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. . . . . 4,50 (4,60).
- «Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμύ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας . . . . . Δρ. 4,50 [4,70]
- «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σικηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδιά τῶ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετιθῆ ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεντιτσάρων». Τόμοι 2 . . . . . Δρ. 5. [5,50]
- «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès . . . . . δρ. 4,50 (4,70)
- «Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους . . . . . Δρ. 4 [4,50]
- «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ.2 [2,20]
- «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
- «Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς . . . . . Δρ. 4,50 (4,70)
- «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) . . . . Δρ. 3 (3,30)
- «Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier . . . . . Δρ. 4,50 (4,70)
- «Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχ. μᾶς 3,50 (3,70)

Περιέργεια καὶ θαυμασμός, ἐξεγειρόμενα ὑπὸ τῆς ὠραιότητός της ἔρευμαι περὶ αὐτῆς ἀποκαλύψις τοῦ παρελθόντος της ἢ κοινωνία περίλυπος διὰ τὴν γνῶσιν ταύτην ἢ κοινωνία ἐγγυωμένη γενναιοφρόνως ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ πάντοτε, πάντοτε τὸ αὐτὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα!..

Ὁ ἀπαίσιος ζόφος τοῦ παλαιοῦ παραπτώματος περιβάλλων αὐτήν, καὶ λοιμώδης ἀσφυκτικὴ ἀτμόσφαιρα κρατοῦσα αὐτήν ὑπὸ καθάρσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν λοιπῶν γυναικῶν!..

Τὸ στίγμα, ἀκόμη καὶ ἀφοῦ ἠξιώθη τῆς συγγνώμης καὶ ἀφέσεως αὐτοῦ παρὰ τοῦ Θεοῦ, τὸ στίγμα, ἀνεξίτηλον πρὸ τῶν ἀνθρωπίνων ὀφθαλμῶν.

Καὶ ἦτο μόλις εἰκοσιπενταετίς, ἐν ὄλῃ τῇ ἀκτινοβολίᾳ τῆς νεότητός της, ἐν τῇ πρώτῃ πρὸς δρᾶσιν ζήσει τοῦ βίου, καὶ εἶχεν ἀκόμη νὰ ζήσει πιθανῶς, κατὰ μέσον ὄρον, ἐπὶ ἕτερα πεντήκοντα ἔτη!

Ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ κρασπέδου τῆς κλίνης καὶ ἐθεώρησεν ἐκ νέου τὸ πρόσωπον τῆς νεκρᾶς.

Διατί ὁ μύθος νὰ φονεύσῃ ἐκείνην, ἥτις ἦτο πλουσία εἰς ἐλπίδας καὶ ν' ἀπομακρυνθῆ ἐκείνης, ἥτις μόνον αἰσχος καὶ ὀδύνην ἀνέμενε;

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

CATULLE MENDÉS

Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἰσπανικὸν Διήγημα

Τὴν χεῖρα στηρίζων ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους καὶ τὸν μανδύαν ἔχων ἐρριμένον ἐπὶ τοῦ ὤμου, ὁ δὸν Μανουήλ, νεαρὸς ἱππότης, διέτρεχε τὰς ὁδοὺς τῆς Μαδρίτης νύκτα τινὰ μὲ τὸ ὕψος εὐγενεοῦς ἀναζητοῦντος πολεμικὴν ἢ ἐρωτικὴν ἐνασχόλησιν.

Καὶ σημειώσατε ὅτι ὁ δὸν Μανουήλ εἶχεν ἔλθει ἐκ Καστιλλίας ὅπως παρευρεθῆ εἰς τὰς κατὰ τὴν βᾶπτισιν τοῦ ἱερᾶντου, βασιλόπαιδος, ἑορτᾶς.

Ἐξάφνα, ἐνῶ ἐβαδίζε, κυρία τις μέλανα μανδύαν περιβεβλημένη καὶ κεκαλυμμένη αὐστηρῶς τὸ πρόσωπον, ἐξέρχεται οἰκίας τινὸς καὶ τρέχει, τρέχει παραφόρως πρὸς τὸν δὸν Μανουήλ.

— Ἄν εἴσθε ὅπως φαίνεσθε, τῷ λέγει, ἱππότης εὐγενὴς καὶ δίκαιος, θὰ σώσετε μίαν κυρίαν ἐπίσης εὐγενῆ, ἢ ὁποία κινδυνεύει νὰ ἀπωλέσῃ καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν της. Παρ'ὀλίγου ὁ σύζυγός μου νὰ μὲ συλλάβῃ εἰς ἐνὸς φίλου του, τὸν ὁποῖον φοβερὰ ζηλοτυπεῖ, ἀλλ' ἀδίκως. Μόλις ἐπρόφθασα νὰ πάρω τὸ ἐπανωφόρι μου καὶ νὰ φύγω. Μὲ κατὰδίκωκε ὁμοῦ καὶ πρέπει πάσῃ θυσίᾳ νὰ τὸν κρατήσετε. Ἄν μὲ συλλάβῃ, ἀλλοίμονον, θ' ἀτιμασθῶ καὶ θ' ἀπιθάνω.

— Πηγαινέτε καὶ μὴ φοβεῖσθε τίποτε, σενόρα, ἀπεκρίθη ὁ δὸν Μανουήλ.

Καὶ ἐνῶ ἡ κυρία ἔφρευε σπεύδουσα,

αὐτὸς ἔστη πρὸ τινος θύρας, ὁπόθεν μετ' ὀλίγον κατήρχετο μακινώδης ὁ σύζυγος, χειρονομῶν ἀτάκτως καὶ βλασφημῶν.

— Ἰππότα, εἶπεν ὁ δὸν Μανουήλ χαιρετῶν βραδέως καὶ μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς λεπτότητος, μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εὐρίσκομαι εἰς Μαδρίτην καὶ ἐπλανήθην εἰς τὰς ὁδοὺς. Θὰ λάβετε τὴν καλοσύνην, ἐλπίζω, νὰ μοῦ δεῖξετε τὴν ὁδὸν Ἀγίου Βερναρδίνου, ὅπου ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ μὲ περιμένῃ ἓνα πρόσωπον, τὸ ὅποῖον μ' ἀγαπᾷ καὶ μοῦ ὑπεσχέθη νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον ἅμα κοιμηθῆ ἢ παιδαγωγός της.

— Ἄφες με νὰ περάσω! ἐφώναξεν ὁ ἄλλος, βλέπεις πῶς βιάζομαι.

— Καὶ ἐγὼ βιάζομαι, καὶ ἴσως περισσότερον ἀπὸ σᾶς, ἀφοῦ αὐτὴ ποῦ μὲ περιμένει ἔχει τὰ ὠραιότερα μάτια τοῦ κόσμου. Φκίνεται ὅμως ὅτι δὲν σᾶς ἀρέσει νὰ μὲ βοηθήσετε εἰς τὴν ἐρωτικὴν μου ἐπιχείρησιν. Ἐκτιμῶ ὑπερβολικὰ τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ συνδέσω φιλίαν μ' εὐγενῆ τόσῳ διακεκριμένῃς ἀρετῆς. Θὰ θελήσετε τοῦλάχιστον νὰ μοῦ δεῖξετε τὸν δρόμον τῆς ἐκκλησίας, ἢ ὁποία ἔχει τὰ περισσότερα ἄγια λείψανα. Εὐχαρίστως θὰ περάσω τὴν νύκτα μου, τὴν ὁποίαν εἶχα σκοπὸν νὰ θυσιάσω εἰς ἐνασχόλησιν ὀλιγώτερον αὐστηράν.

— Πήγαινε εἰς τὸν διάβολον καὶ ἄφες νὰ περάσω.

— Μὰ τί; δὲν ἔμπορῶ οὔτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ πάγω, οὔτε εἰς τὸν ἔρωτα.

— Μὰ τὸν ἅγιον Ἰάκωβον, εἶπεν ἄπελπις ὁ σύζυγος, μὲ περιπαίζεις.

— Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σᾶς, εἶπεν ὁ δὸν Μανουήλ, θὰ τὸ ἐνοοῦσα ταχύτερον.

Ἐσυραν τὰ ξίφη των. Μονομαχία ἐν μέσῳ τῆς βαθείας νυκτός, τὰ ξίφη συγκρουόμενα ἀπῆστραπτον.

Μονομαχία μακρὰ, ἐπειδὴ ἀμφοτέροι ἦσαν τῆς αὐτῆς δυνάμεως, τοῦ αὐτοῦ θάρρους.

— Βέβαια, ἐσκέφθη ὁ δὸν Μανουήλ, ἢ μαυροφόρα κυρία εἶχεν ὄλον τὸν καιρὸν νὰ ἐξασφαλισθῆ πλέον.

Μόλις ἐτελείωσε τὴν σκέψιν του, ἢ λεπὶς τοῦ ἀντιπάλου του ἐβουθίζετο ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν μαστὸν καὶ τὸν ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου μὲ κραυγὴν ἀγωνίας.

— Ὁ Θεὸς νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν σου, εἶπεν ὁ νικητὴς σπεύδων πρὸς τὸν δρόμον του.

— Μίαν λέξιν μόνον, ἐπρόφερον ὁ δὸν Μανουήλ ψυχορραγῶν. Ἡ κυρία, τὴν ὁποίαν καταδίκωκε εἶνε νέα καὶ ὠραία;

— Τί σᾶς ἐνδιαφέρει;

— Μ' ἐνδιαφέρει πολὺ. Θὰ ἐλυπούμην φοβερὰ, ἂν ἀπέθνησκα γιὰ καμμίαν γραΐαν μὲ μουστάκια, καὶ μάτια τσιμπλιασμένα.

— Μάθετε λοιπόν, ὅτι ἡ δόνα Ἄννα εἶνε μόλις εἰκοσιν ἑτῶν καὶ ἡ ὠραιότερῃ γυναικῆ τῆς Μαδρίτης.

— Ἐτσι ἱκανοποιεῖται κανεὶς, εἶπεν ὁ δὸν Μανουήλ ἀποθνήσκων.

Αἴσιωπος